

РІК LXXII, Ч. 4

КВІТЕНЬ – 2015 – APRIL

№ 4, VOL. LXXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXII КВІТЕНЬ Ч. 4

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесья Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXII APRIL № 4

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. «З журбою радість обнялись»	1
Маріянна Заяць. Ділимось вістками та думками	2
Грамоти подяки провідникам СУА	5
Лідія Білоус. «Допомога жертвам війни гідності» (коляж).....	6
Оленка Круга Griffies. Maidan. Ukraine. Road to Freedom.....	7
Ольга Станасюк. Мілена Рудницька про Голодомор (закінчення) ..	8
Наша обкладинка/Our cover	10
Наталка Соневицька. Щоденник учасниці 59-ої сесії в ООН.....	11
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	13
JoAnn Myer Valenti. Ukraine at Sundance Film Festival 2015.....	16
Історія однієї фотографії	18
Діяльність округ та відділів СУА	19
Доброчинність	28
Ihor Magun. Alzheimer's Disease	33
Святослав Левицький. Весняна казка	34
Відійшли у вічність	36
Розалія Тарнавська. Дзвонарі (вірш)	36

На обкладинці: Ірена Гомотюк Зелик. “Розцвіла яблуня”.

On the cover: Irena Homotiuk Zielyk. “The Apple Tree in Bloom”

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holooskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:
Tel.: (212) 533-4646
E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк
Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**
Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy
\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members
\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch.
Subscribers are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

*Сердечно вітаємо членство Союзу Українок Америки
і читачів журналу "Наше Життя"
зі Святком світлого і радісного Воскресіння Христового!
Світло Воскреслого Христа нехай осяє кожену родину, кожне місто і село
Миром, Любов'ю і Надією на перемогу добра над злом!*

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Головна Управа США і редакція журналу "Наше Життя"

«З журбою радість обнялись»

“Місяць-квітень землю квітчає”, – говорить народне прислів'я. В квітні оживає природа, розцвітають сади і квіти, зеленіє трава. Весняний, радісний настрій приходить до кожного з нас. Та коли заглянути в календар знаменних історичних та релігійних свят квітня, то відразу перед очима повстають контрасти, що змінюють наші почуття з радісних на сумні.

Не випадково мені прийшла на думку назва першої збірки віршів Олександра Олеся, яку я запозичила до назви своєї статті. Адже сьогодні трагічні події в Україні, які постійно в наших серцях і думках, затьмарюють радість одного з найвеличніших і найрадісніших християнських свят – Воскресіння Христового. Саме на квітень в цьому році припадає Радісна Вербна Неділя з торжеством входу Господнього в Єрусалим, яка змінюється сумним Страстним Тижнем і завершується перемогою вічного життя над земною смертю – радісним Воскресінням Христовим.

На 22 квітня припадає Міжнародний день Матері-Землі. Це свято чистої води, чистої землі, чистого повітря. День нагадування про екологічні катастрофи, день, покликаний об'єднати людей планети в справі захисту навколишнього середовища, нагадати про те, що Матінка-Земля – наша годувальниця, наш спільний дім, в якому Господом Богом створені для нас унікальні умови для життя та право насолоджуватись цим недовговічним життям, чи обрати для себе замість нього бездуховне існування. Історія свідчить нам, як частина людства, нехтуючи Божими та людськими законами задля тимчасової наживи,

нищили і продовжують нищити багатства матері-Землі.

США – одна з перших країн, де було розпочато заходи для збереження екології Землі через відзначення їх святкуванням на державному рівні, де в квітні відзначається День посадки дерев. Дерева – це символ життя і здоров'я, які безсумнівно і безпосередньо залежать від наявності на Землі лісів, цих прекрасних творінь Божих. А ще згадаймо релігійну притчу про дерево пізнання добра і зла. Наше ставлення до природи повинно бути в площині любови, як першої Заповіді Божої, щоб ми дістали плоди від дерева пізнання добра. До речі, у 2004 році Конгрес США офіційно назвав дуб національним символом США (тут росте понад 60 тисяч видів дубів).

Чорнобильська трагедія, скорботний день якої припадає на 26 квітня, що приніс так багато горя многостраждальному народові України, як бачимо, не став застереженням для певного кола сатанинських сил, що міцно вкорінилися на території московської імперії, спадкоємниці «імперії зла» ССРСР. Чого тільки варта погроза з Москви «перетворити Америку в атомний попіл» та погрози атомного бомбардування України, Європи!

Але Великодні свята Воскресіння Христового дають нам не тільки радісні дні весняного воскресіння природи, але й надію та віру в перемогу добра над злом у всьому світі і в нашій знедоленій Україні, зокрема.

Христос Воскрес! Воскресе Україна!

*Лідія Служ,
головний редактор.*

Календар подій із життя СУА

Кілька минулих тижнів були повні подій, які стосувалися України і багатьох аспектів її складної ситуації. Дозвольте мені поділитися календарем цих подій з Вами.

25 лютого – засобами телеконференції відбулося щорічне засідання управління Національної Жіночої Ради Сполучених Штатів (NCW), до якої з 1952 року входить Союз Українок Америки. Телеконференція включала “Слово” на закінчення року від президента NCW Мері Е. Сінглетарі (Mary E. Singletary) і її перевибори на цю посаду. Я і Почесна голова СУА Ірина Куровицька попросили президента Національної Жіночої Ради США донести інформацію про Надію Савченко до всіх організацій, що входять до NCW, і таким чином зробити її членів більш свідомими щодо ситуації, в якій знаходиться Надія.

27 лютого – Центр американсько-українських відносин (CUSUR) організував ряд брифінгів, запросивши також і СУА. Голова СУА і заступниця голови для справ зв'язків, а також декілька союзниць взяли участь у події «Taking Measure of Ukraine's Challenges and Opportunities in 2015», що відбулася у Дентонській фірмі міжнародного права в Нью Йорку. Модераторами події були д-р Володимир Зарницький – виконавчий директор CUSUR і відомий український діяч Андрій Парубій – Перший заступник Голови Верховної Ради України. Учасники дискусії обговорили сучасну карту України – політичну, фінансову, бізнесову і соціальну. І хоча у всіх цих сферах зараз багато випробувань, можливості позитивних наслідків за певних умов теж були обговорені.

28 лютого – відбулося засідання Екзекутиви СУА у Нью Йорку. Головною темою було святкування 90-ої річниці організації у 2015 році. Про це буде більше інформації пізніше. Того ж самого дня Союз Українок був запрошений і брав участь у зустрічі лідерів діаспорних організацій

трьох штатів з Андрієм Парубієм, яку організував Нью Йоркський відділ ООЧСУ «Організації Оборони Чотирьох Свобід України». Після цього в Народному домі відбулася зустріч громадськості з українським парламентарієм. Пан Парубій, великий патріот України, наголосив, що дуже важливо єднатися з Президентом України (незалежно від того, поділяємо ми його політику чи ні), бо саме зараз агресор робить усе, аби посягти в Україні незгоду та суперечки. Ми повернулися з цієї зустрічі з певною надією на краще майбутнє для України, незважаючи на всі проблеми, з якими ми ознайомилися день перед тим, 27 лютого.

4 березня – у Вашингтоні відбулася правозахисна подія «Український День». Його відвідала голова СУА Маріянна Заяць та заступниця голови для справ зв'язків Роксоляна Мисило. Організатором була Українська Національна Інформаційна Служба (UNIS). У Комітеті Палати представників з іноземних справ відбулося слухання «Україна в облозі» («Ukraine Under Siege»), на якому була присутня почесний помічник Державного Секретаря США Вікторія Нуланд, голова Бюро з Європейських та Євразійських питань Державного департаменту США. Було ясно, що більшість членів Комітету (і демократи, і республіканці) твердо переконані, що необхідно підтримати Україну смертоносною зброєю і дозволити їй захищати себе як державу, що прагне до некорумпованої та демократичної системи. Однак, остаточне рішення буде за Президентом.

Відбулася офіційна візита конгресмена Еліота Енгеля (Elliot Engel), представника США до 16-го Конгресового району Нью Йорку (U.S. Representative for New York's 16th cong-

4 березня. Зустріч у Вашингтоні, D.C. з конгресменом Еліотом Енгелом.

ressional district), заступника голови комітету Палати представників з іноземних справ. Він повідомив про свій плян пропагувати законопроект, який би надавав Україні більшу допомогу на різних фронтах, сподіваючись поступово тиснути на В. Путіна через його «нерозсудливу, деструктивну, дестабілізуючу політику і тим самим дати йому зрозуміти, що США є на боці народу України». Конгресмен Енгель заохотив діяльні організації і лідерів продовжувати тиснути на впливових осіб. (Цікаво зауважити, що всі бабусі і дідуся конгресмена Енгеля народилися в Україні).

Поки голова СУА була на зустрічі з конгресменом Енгелем, Роксоляна Мисило та делегація представників штату Нью Джерзі зустрілися з членами Палати представників США – Біллом Паскрелем (Bill Pascrell) та Родні Фрлінггайзенем (Rodney Frelinghuysen), зі сенатором Робертом Менендезом (Robert Menendez) і штатним співробітником з іноземних справ сенатора Корі Букера (Corey Booker's foreign affairs staffer). На кожній із цих зустрічей порушувалось питання про звільнення Надії Савченко.

Відбувся також прийом у Литовському Посольстві у Вашингтоні, організований Послом Литви Жигімантасом Павіліоном (Žygmantas Pavilion). Українська національна інформаційна служба (UNIS) присвоїла пану Послові нагороду, як знак вдячності за підтримку України особистим та його країни. З наших розмов із представниками Литви ми пересвідчилися, що вони нас підтримують, у якій би частині світу не знаходилися.

9–20 березня – два тижні подій, семінарів, дискусій, організованих Комісією зі становища жінок при ООН (CSW). Офіційно

назване «Beijing + 20», – це було своєрідне святкування 20-річчя події літа 1995 року, бо саме тоді в Пекіні відбулася 4-та Світова конференція жінок за участі 189 країн-членів. Конференція 1995 року була першою такою подією, у якій взяли участь представники України вже як незалежної держави разом із діаспорними українцями, об'єднавшись за права жінок та дітей. СУА, як член Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), яка має статус неурядової організації (NGO) у ООН, часто є делегатом подій, організованих СФУЖО, та бере участь у обох сесіях. Я та Роксоляна Мисило офіційно представляли СУА на щорічній сесії Комісії зі становища жінок в ООН.

Понеділок, 9 березня – М. Заяць та Р. Мисило були учасниками прийому Комісії зі становища жінок (NGO CSW Forum), організованому для всіх делегатів ООН та CSW, які прибули на 59-ту сесію NGO CSW. Все відбувалося у залі Вірменського центру, і це була нагода зустрічі з представниками цих організацій з цілого світу.

Вівторок, 10 березня – Україна організувала панель «Жінки України і права на мир та захист». Доповідачками заходу було дуже багато відомих жінок з України, про що в деталях розповідає Наталка Соневицька, представник до ООН від СФУЖО (сторінка 11).

Після цієї наради відбулася пресконференція ООН, яку організував Постійний представник України при ООН Юрій Сергеев. Ірина Луценко і інші три жінки-депутатки Українського Парляменту відповідали на питання преси. Теми були різні від питання про статус переселенців (IDP) до питання про статус єврейської меншини на Донбасі і поза його межами.

*10 березня,
Нью Йорк, ООН.
Зліва направо:
Марта Кебало,
Роксоляна Мисило,
Орися Сушко,
Маріяна Заяць,
Сергій Кислиця,
заступник Міністра
закордонних справ
України, Мелані
Вервір, Юрій Сергеев,
Постійний
представник України
при ООН, делегатки
з України.*

Четвер, 12 березня – У цей день СФУЖО організувала панель, де говорилося про перешкоди на шляху забезпечення догляду за здоров'ям жінок в умовах війни та переселення. Серед промовців був представник США до Кримсько-татарського парламенту, а також представники організації «Позитивні жінки», які висвітлювали проблему ВІЛ/СНІДу. Про це детальніше читайте у статті Наталки Соневицької.

Від себе ще додам, що того самого дня ми були присутні на дискусії «Продуктивність, добробут і гендерна політика», яка зосередилася навколо питання політики життєвого балансу для чоловіків і жінок. Доповідали як офіційні урядовці з Італії, Болгарії та Чеської республіки, так і різні дослідники гендерних питань. Учасники обговорили той факт, що жінки не мають тих самих прав і привілеїв у роботі та подорожуванні, що й чоловіки, а також підняли складне питання творення гендерних стереотипів. Ця сесія нагадала нам особливості приватного і професійного життя українських жінок і те, що саме свого часу надихнуло СУА заснувати Лекторій жіночих студій СУА при Українському католицькому університеті.

Субота, 14 березня – СФУЖО організувала програму «Гендерно обумовлене насильство у контексті воєнного конфлікту в Україні» в Українському Музеї. Відбувся також показ болючих уривків із фільму “Tortured Feminity” (<https://www.youtube.com/watch?v=7qouyWBPkaY>)

про знущання над жінками на Сході України. Фільм відображав неймовірно грікі історії про тортури, як фізичні, так і психологічні. Ці жінки і чоловіки – справжні герої воєнного конфлікту в Україні і водночас його жертви.

Опісля відбулася урочиста частина, на якій голова Національної Ради Жінок України Людмила Порохняк-Гановська нагородила грамотами подяки голову СУА, заступницю голови для справ зв'язків та референтку суспільної опіки СУА за їхню працю на підтримку України як фізично (через допомогу пораненим солдатам і сім'ям загиблих), так і через правозахисну діяльність, звернення до урядів, особливо у справі Надії Савченко. СУА зобов'язаний боронити своїх братів і сестер в Україні – це суть нашого існування. Ми і надалі продовжуватимемо це робити. Серце розривається від тих свідчень, які дають громадяни України, але, з іншого боку, звідси ми черпаємо нашу силу та витривалість продовжуватисвою працюю.

Загалом, уся інформація, яку ми отримали з матеріальних джерел та від людей, які мають відношення до України, ще раз підкреслила вже відому нам істину про всю серйозність українського питання. Навіть, якщо б, нарешті, там запанував мир і агресор справді відступив, Україна матиме багато інших внутрішніх проблем, які неможливо не вирішувати – чи це її економічний статус, корупція, чи ширші політичні виклики. Уряди інших держав і українська діаспора цілого світу допомагають Україні і стають на її підтримку у країнах їхнього перебування.

Що ще має статися, щоб змінити хід подій?

Що ще має статися, щоб змінити хід подій?

14 березня.
В Українському Музею.

*Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
Нехай чудо Воскресіння принесе Вам та Вашим сім'ям
Оновлену надію, віру, любов та радість!*

ПОДЯКА

ШАНОВНИЙ

п. Мар'яні Заяць

Голові
Союзу Українок Америки

За велику патріотичну роботу
СЛУЖІННЯ УКРАЇНІ

Надання гуманітарної допомоги військовим України

Ми високо цінуємо Вашу жертвність
заради свободи та незалежності
нашої Батьківщини

Голова Національної Ради жінок України
Людмила Порохняк-Гановська

12 березня 2015 року

Подяка

ШАНОВНИЙ

П. Лідії Білоус

Референтці з суспільної опіки
Союзу Українок Америки

За велику патріотичну роботу
СЛУЖІННЯ УКРАЇНІ

Ми високо цінуємо Вашу жертвність
заради свободи та незалежності
нашої Батьківщини
в особливо складний для України час

Голова Національної Ради жінок України
Людмила Порохняк-Гановська

12 березня 2015 року

Подяка

ШАНОВНИЙ

п. Роксоляні Місילו

Заступниці Голови для справ зв'язків
Союзу Українок Америки

За велику патріотичну роботу
СЛУЖІННЯ УКРАЇНІ

Ми високо цінуємо Вашу жертвність
заради свободи та незалежності
нашої Батьківщини
та нашої героїні Надії Савченко

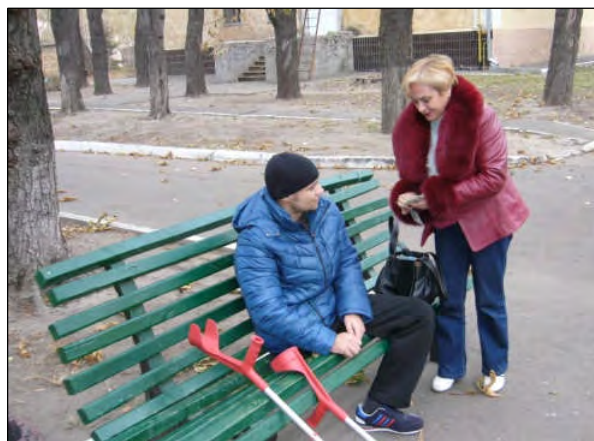
Голова Національної Ради жінок України
Людмила Порохняк-Гановська

12 березня 2015 року

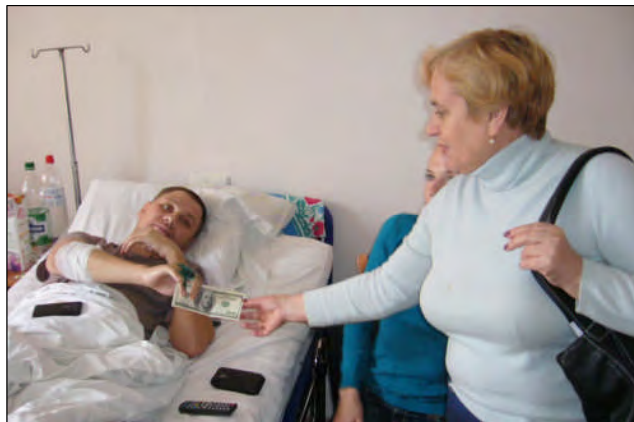
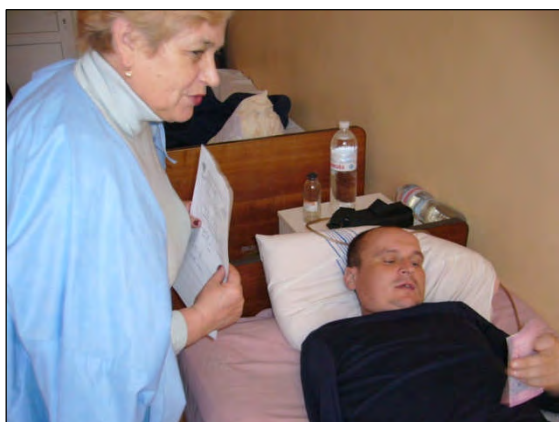

ФОНД СУА “ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ”

ВАШІ ПОЖЕРТВИ НЕОБХІДНІ ДЛЯ УКРАЇНИ!

ЩИРЕ СПАСИБІ ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ!

MAIDAN. UKRAINE. ROAD TO FREEDOM

by Olenka Krupa Griffies, UNWLA Branch 111 of Los Angeles

The Ukrainian Art Center, Inc. of Los Angeles debuted its 2015 year with an exhibition from Kyiv titled “MAIDAN. UKRAINE. ROAD TO FREEDOM” at the Stay Gallery in Downey, California.

The exhibition opened on January 24th with a panel discussion with artists via Skype from Kyiv—Olexiy Sai, Maxim Dondyuk, Olexander Glyadyelov, Matviy Vaisberg, and Igor Gaidai. After a welcoming word by Daria Chaikovsky of the Ukrainian Art Center, a concert by Serhiy “Foma” Fomenko of the popular rock band *Mandry* followed. Foma travelled from Ukraine for this exhibition, after successful exhibits in London, Berlin, and New York. Yulia Marushevka, who produced the *I Am Ukrainian* film, joined us with a short statement. Over 120 guests attended the opening reception where food of the Maidan was served by Lyalya Lisowska.

Included in the program, and very well received, was the West Coast premiere of *Dancing Diplomats*, a movie documenting the joint project between *Voloshky* Ukrainian Dance Ensemble and the Kirovohrad Philharmonic in 2012. The relevance was not missed by the audience, as it foreshadowed the brewing storm of events that would occur in Ukraine.

On the walls were displayed posters from Maidan, photos by several artists, and imple-

During the opening of the exhibition “MAIDAN. UKRAINE. ROAD TO FREEDOM”

ments evidencing what Ukrainians used to fight tanks and bullets—barbed wire wrapped around a wooden stick, metal shields with signs of impact, a leather jacket half burned (status of the wearer unknown). In the center of the room were a collection of Molotov cocktails and a gas mask. As viewers made their way around the gallery, they could hear the sounds of Maidan—explosions, guns being fired, and people shouting.

Across the street, Lock & Key Social Drinkery was serving specially created “Molotov Cocktails” to exhibition’s guests. The exhibition closed on January 28, 2015.

The Ukrainian Art Center is a non-profit organization with a mission to promote awareness of Ukrainian art. Several local high school students attended and were impressed enough to write about the exhibit, comparing this protest to others going on in the world.

Special thanks to the people who organized this event: Daria Chaikovsky (founder and Director), Alex Demko (ArtFira), Andriy Hos, Marijka Oharenko, Irynej Prokopovich, Landen Garcia, Luba, Wally and Zoryana Keske, Vaughn Lewis, Ihor Figlus, Olga Starow, Deanna Steczenko, Dr. Andriy Olesijuk, and Olenka and Scott Griffies.

Photos by Ihor Figlus.

Attendees of the exhibition in front of the Stay Gallery in Downey, California.

Станасюк Ольга, УКУ, IV курс, історія

МІЛЕНА РУДНИЦЬКА ПРО ГОЛОДОМОР

Закінчення з лютневого числа

Рудницька також розповідає про правдиві джерела інформації, які все-таки передавали інформацію на Захід. Я цілковито погоджуюсь з Рудницькою про те, що правда мусила як-не-як, та й просочитися крізь кордони і зусилля радянської влади замкнути Україну герметично від ока іноземців були марними. Джерелом інформації були господарські експерти і комерсанти, що їздили до СРСР як представники промислових і торгівельних підприємств. Ще категорія свідків була – так звані поворотці (німці, румуни), що, затримавши своє громадянство, гнані голодом, легально покидали СРСР. Також джерелом інформації і взагалі прикладом і доказом цього було українське селянство, якому пощастило перебратися через Збруч або Дністер. Найчастіше тікали через Дністер на румунський бік, хоча велика кількість втікачів й гинула від куль прикордонників, або топилася у річках, які намагалася преплести.

Тож, як бачимо, можна зробити висновки, що шляхів просочення інформації було чимало. Світ про неї знав, або міг знати.

Як писав про журналістів один з тодішніх американських кореспондентів: «Навіть сліпий та глухонімиий репортер, зачинений під сімома замками у готельній кімнаті Москви, не міг не знати засадничих фактів».

Авторка справедливо ділить категорію так званих мовчазних глядачів на три групи: дипломати, інженери або інші фахівці, що були на радянській службі при індустріалізації і третя група – журналісти. І якщо задуматися, то спільною причиною мовчання для цих трьох груп можна назвати одним словом – гроші. Гроші тримали політиків у мовчанці, висока рот на замку тримала зарплата іноземним фахівцям, вони хіба зрідка в листах додому легкими нятяками писали про голод.

Поринаючи у власні спогади, Мілена Рудницька згадує свої візити до Женеви, де вона бувала двічі, а то й тричі на рік, де вона старалася підняти справу Великого Голоду на міжнародному рівні. Але паралельно автор старалася зрозуміти сама та й пояснити читачеві чому так сталося, що світ мовчав і не хотів бачити і чути про Голодомор в СРСР, а

тим більше – допомагати населенню. Такі пояснення є дуже доречними у статті, адже авторка демонструє тут хороші знання з політики, політичних стосунків, політичних лідерів різних країн та старається проаналізувати й зрозуміти їхню поведінку.

Розповідаючи про 1933 рік, Рудницька згадує на скільки переломним був цей рік для СРСР на міжнародній арені, адже цього року несподівано різко СРСР починає виступати під маскою миру та демократії, в одному спільному фронті із західними державами. Також змінюється ставлення більшовиків до Ліги Націй, яку радянська політика донедавна вважала центром всіх змовників, що підготовлюють війну проти СРСР і Радянський Союз отримує постійне членство в Лізі Націй і майже усі західні держави стараються навипередки підпастися під ласку Москви, боячись на той час Німеччини, де до влади приходить Гітлер і відбуваються різкі зміни. Також в 33-му році створюються дипломатичні стосунки між США та СРСР. Вслід за цим поживляється й торгівельний обмін між двома державами.

Також цього року СРСР бере участь у Світовій Економічній Конференції, де до того часу ні разу не брав участі. На ньому СРСР заявляє готовність закупити найближчим часом за кордоном товарів на мільярд доларів. Більшовики встановили після з'їзду максимальну кількість експорту – 25 млн кірців збіжжя. На диво, не обізвася жодний голос на конференції про те, як саме уряд зможе експортувати такі маси збіжжя, коли мільйони громадян СРСР вимирають з голоду. Всі європейські держави були зачаровані перспективою товарообміну з більшовиками: хотіли продавати їм вироби свого промислу і купувати від них за дешевими цінами харчові продукти.

Звідси, як на мене, й випливає відповідь чому більшовики замовчували такий справжній стан речей в державі – ці відомості могли скомпроментувати їх, знищити їхні політичні та торгівельні задуми. Визнання факту голоду означало б зізнання в тому, що колективізація не вдалася, яку вони раніше так розрекламували. Такої ж думки Мілена Рудницька, яка вважає, що новини про голод і

провал першої п'ятирічки призвели б до підтримки довіри до СРСР.

Варто зазначити, що повернувшись до питання Голоду на Конгресі Національностей, автор розповідає, що спочатку питання Голоду на Україні не було включене в порядок денний. Українську пропозицію внести справу Голоду на дебати Конгресу підтримали на засідання представники численних німецьких груп, бо від голоду страждали й німецькі поселенці в Україні та Північному Кавказі. Але за щасливим збігом обставин українська делегація добилася свого і Конгрес Національностей повинен був заговорити про Голод. Мілені Рудницькій дали слово після виступу російського делегата і вона, нічого не промовчючи, не применшуючи висвітлювала злочинну політику Москви, голодове лихоліття українського народу і також політику великодержав, які заради добрих взаємовідносин з радянським урядом, примружуючи очі на злочини в Україні, відповідно стали за це співвідповідальними.

Мілена домоглася поставленої цілі – міжнародна преса підхопила основні українські тези про голод і Конгрес передав цю справу до Ліги Націй.

Великий шанс випав для української делегації на з'їзді Ліги Націй, адже новим президентом став прем'єр-міністр Норвегії Й. Мовінкель, який прийнявши Рудницьку в себе в кабінеті, з першого погляду вселив довіру, був добрим і з яким вона відразу знайшла спільну мову. Як казала Рудницька: «Кращого захисника інтересів ми не могли собі бажати».

Хоча й секретаріат Ліги не хотів ставити справу Голоду на порядок денний, але норвежець, скориставшись спеціальним пунктом згідно з постанови Ліги Націй (де прем'єр-міністр може вибрати для обговорення на власній розсуд одне питання, яке його зацікавить), виступав зі справою Голоду на Україні. Хоча й зустріч відбувалася приватно, за зачиненими дверима, без преси, це вже було ще одним кроком на шляху до успіху у справі підняття питання Голоду в Україні. Адже така засекреченість засідання викликала ще більший інтерес журналістів, адже на такому засіданні можуть прийматися й озвучуватися лише делікатні справи, тому інформація про Голод все-таки дійшла до журналістів.

Особисто я ніяк не можу зрозуміти таку впертість Ліги Націй у піднятті цього питання

на міжнародний рівень. Як на мене, ніякі торгівельні чи політичні стосунки не варті замовчування смертей мільйонів невинних людей і тим більше відмови їм у допомозі. Також мене обурило перекидування справи ліги Націй (так би мовити «умивання рук») до Червоного Хреста. Адже Ліга Націй має захищати права націй, а не робити «обрані» та «необрані» нації, зважаючи на їх приналежність чи неприналежність до членства Ліги Націй.

І я не розумію чому авторка так легко мириться з цим. Адже після передання справи Червоному Хресту, що відправив відповідні документи в Москву, звітти прийшов лист, що ніякого голоду насправді нема і всі легко в це повірили. Ніхто навіть не поїхав до СРСР, щоб перевірити це. А Ліга Націй мала великі ресурси для допомоги потребуючим в Україні, якби лише тільки захотіла. Можливо, Мілена Рудницька так м'яко ставиться до цього, тому що вона витратила багато сил та часу на те, щоб це питання лише було представлено на міжнародному рівні, і, на її думку, це було вже хоча б щось, про це заговорили, хоча б на одному засіданні Ліги Націй. Тому в тому плані я не можу осуджувати її за таку м'якість, хоча й не погоджуюся в цьому з нею.

Ще одне питання викликає те, що авторка всюди пише лише про Великий Голод і ніде не згадується, що це був Голодомор. Хоча, я й захоплююся її виступами щодо українського питання на конгресах, але, можливо, вона просто боялася публікувати це як навмисний голод, не знаю. Але факт, що нема нічого про це сказано, залишається фактом. Рудницька забагато заціклюється на тому чому ж цивілізаційний та культурний світ нічого не робив і не хотів робити, звинувачуючи його, що забуває, що більше потрібно звинувачувати радянську владу. Адже якби не було цієї політики замовчування голоду, посилення голоду, не намагання якось покращити ситуацію в країні, то й не потрібно було б звинуватити західний світ у неробстві та киненні на призволяще голодних людей. Та водночас я захоплююся силою духу цієї жінки, яка не побоялася заговорити про страшну трагедію на весь світ, знаючи, що їй може за це бути, не побоялася звинуватити владу у цьому. Зважаючи на це, думаю, не варто казати, що жінки – це слабка частина людства.

НАША ОБКЛАДИНКА

Ірена Зелик народилася в Гусятині у Західній Україні. Освіту здобувала у Зальцбургу (Австрія), а після приїзду до Сполучених Штатів у 1949 році — в Коледжі Манор та Університеті штату Коннектікут. Згодом пані Зелик навчалася під керівництвом відомого мистця Михайла Мороза, який у свій час був учнем Олекси Новаківського.

Пані Зелик брала участь у багатьох персональних та групових виставках у Сполучених Штатах. Вона належить до Асоціації українських мистців Америки та Асоціації американських мистців. Окрім того, пані Зелик є членкою 64-го відділу СУА в Нью Йорку і докладає зусиль до справи залучення нових союзників, особливо до 64-го відділу.

Нещодавно, ідучи за покликом свого серця, пані Зелик склала надзвичайно щедрю пожертву у Фонд Суспільної Опіки СУА для допомоги пораненим воякам в Україні. Вона передала Фонду 100 тис. доларів у пам'ять про свого дорогого брата Олеся Гомотюка, який в молодому віці загинув у битві під Бродами, захищаючи рідну землю. У час, коли молоді українці знову гинуть на полі бою, пані Зелик прагнула допомогти воякам з рідної України.

Від щирого серця дякуємо Ірені Зелик за її доброту та щедрість, завдяки яким чимало молодих українців зможуть жити більш повноцінним життям.

СУА

OUR COVER ARTIST

Works by our cover artist, Irena Homotiuk Zielyk, have adorned the cover of *Our Life* many times in the past—most recently in the December issue of 2011, where she very artfully combined Ukrainian and American themes representing a home at Christmas.

Ms. Zielyk was born in Husiatyn, in Western Ukraine. Her secondary education was completed in Salzburg, Austria. In 1949, with her parents she immigrated to the United States where she finished Manor College and went on to receive her degree in Art from the University of Connecticut. She later studied under the tutelage of well-known maestro Mychajlo Moroz, a one-time student of Oleksa Novakivskyj.

Throughout her career, Mrs. Zielyk took part in many group and individual exhibitions in the United States. She is a member of the Association of Ukrainian Artists in America (OMUA) and the Association of American Artists. Mrs. Zielyk is a member of UNWLA Branch 64 in New York. She treasures our organization and encourages new membership, especially for Branch 64.

Mrs. Zielyk is a very humble person and asked this writer to limit her biography. I followed her wishes, but I must admit that it was difficult

because her works are so beautiful and worthy of further detail.

Recently Irena Zielyk, following her heart, made a very generous donation to the UNWLA Social Welfare Fund to be used for injured soldiers in Ukraine. She donated \$100,000 in loving memory of her beloved brother Oles' Homotiuk, who a few days after passing the matriculation exam from Chorhtkivs'ka Gymnazija joined the service to protect his beloved Ukraine and was killed in the Battle of Brody. She saw this young man, four years her senior, leave home a healthy, happy youth and never to be heard from again. What sorrow!

Mrs. Zielyk lovingly reminisced about her patriotic family all of whom felt that fighting for one's country is an obligation. Of course, the war in Ukraine weighs especially heavy on her heart at this time. Young soldiers are again dying at the hands of Russia. She wants to help these young warriors, and through her generosity she will.

We thank Irena Zielyk from the bottom of our hearts. Her kindness and generosity will help many a young person to live a fuller life.

The UNWLA

ЩОДЕННИК УЧАСНИЦІ 59-ОЇ СЕСІЇ КОМІСІЇ ООН ЗІ СТАНОВИЩА ЖІНОК

9.ІІІ.2015

Сьогодні починається 59-та сесія Комісії зі становища жінок в Організації Об'єднаних Націй в Нью Йорку. Як кожного року, будуть обговорюватися глобальні проблеми гендерної рівності і права жінок у всіх сферах їхнього життя. Зареєструвалося на сесію понад 9.000 делегаток з усіх країн-членів ООН та з не-урядових організацій (NGOs). З України має приїхати чисельна делегація жінок – урядовців та громадських активісток. Увечері пішла до українського представництва до ООН, де відкрилася фотографічна виставка **“Жінки: війна і мир”**, присвячена подіям на Донбасі. Хоч не всі фотографії шедеври, але всі вони цікаві, віддзеркалюють звичайних людей і різноманітну роллю жінок у сучасній війні – від бойових дій до творчих задумів придбання фондів для потерпілих. Шкода, що про цю виставку українська громада Нью Йорку мало знає. Приємно було знову зустріти п. Орісю Сушко, голову СФУЖО, яку минулого року організація **“Впливові Жінки”** визнала, як одну з 25-ти найвпливовіших жінок на керівних постах в Канаді. Посол Юрій Сергеев привітав жіночу делегацію та заступника Міністра закордонних справ Сергія Кислицю, який був одним з доповідачів на панелі, організованій Радою Європи та представництвом Бельгії. Назва панелі була **“Гендерні стереотипи – першопричина дискримінації і насильства жінок”**. Сергій Кислиця є також президентом комісії гендерної рівності у Раді Європи. Доброю англійською мовою С. Кислиця порушив причини насильства та дискримінації проти жінок в Україні. Для прикладу, Україна посідає 56-те місце з гендерної рівності зі всіх країн світу, а 150 тисяч жінок в Україні щорічно виповнює заяви про домашнє насильство.

Сумно, але це реальність, Зрештою, глобально – кожна третя жінка зазнає насильства.

10.ІІІ.2015

Погано спала, бо боялася переспати наступний український захід в ООН, який починався о 8:30 ранку. Це був прекрасно організований панель українськими делегатками з України і спонсорований Ренесанс Фундацією під назвою **“Жінки України і права на мир і захист”**. Доповідачками панелі були: Катерина Левченко, президент міжнародного правозахисного центру **“Ля Страда”** в Україні; Олена Сулова, директор Інформаційно-консультативного жіночого центру та відома активістка людських і гендерних прав; д-р Людмила Парохняк-Гановська, голова Національної Ради Жінок України і Ірина Луценко, народний депутат Верховної Ради. В залі не було де яблуку впасти, (більшість неукраїнська публіка), були вивішені відповідні плакати і банери в обороні Надії Савченко. На панелі були присутні жінки, які займають високі посади – Мелані Вервір, директор Джорджтаун Інституту Миру і Безпеки Жінок; заступник директора Комісії Гендерної Рівності Ради Європи з Відня; Лоїс Герман, засновниця Women’s UN Report Network та Лада Рослицька, нововибрана директорка зі стратегічного розвитку телеканалу **“Україна Сьогодні”**. Усі доповідачки підкреслювали необхідність допомоги міжнародних організацій і спільнот у невідрадної ситуації в Україні (яку вони описували живо). Усі панелістки (крім п. Луценко) доповідали переконливо англійською мовою. Ірина Луценко говорила від серця і емоційно закликала всіх нас не бути байдужими в обороні своїх прав і не боятися! Коли слухала тих ділових, важких жінок, то огорнуло мене почуття гордості і оптимізму. В Україні напевно багато більше таких жінок, і ми – жінки в діаспорі мусимо в солідарності з ними всякими можливими способами обороняти права України.

Ніхто, хто прийшов сьогодні на пресконференцію українських парламентарів в головному штабі ООН, не подумав би, що в українському

Нью Йорк, 9 березня 2015 р.
Відкриття фото виставки в Постійному представництві України до ООН “Жінки: війна і мир”, присвячена подіям на Донбасі.

суспільстві даліше існує патріархальний устрій. При столі сиділи чотири молоді, імпозантні, гарні, добре поінформовані жінки, народні депутати Верховної Ради України – Ірина Луценко, Ірина Геращенко, Марія Іонова і Світлана Залішук. Вони відповідали доброю англійською мовою на запитання журналістів – виважено, спокійно, з явним знанням сьогоденної ситуації в Україні. Більше нам таких жінок у Верховній Раді!!!

12.ІІІ.2015

Ті з нас, хто тут, в діяспорі, нарікають на життя, здоров'я, повинні були прийти на панель, котрій зорганізувала СФУЖО і який зосередився на проблемі українських жінок, інфікованих ВІЛ/СНІД. (HIV-AIDS) Вони б побачили там відважних, ВІЛ-позитивних жінок, які борються проти стигми і дискримінації за свої людські права. Вони своїм прикладом доказують, що ВІЛ-позитивні жінки є повноцінні громадяни, які добиваються кар'єри, створюють сім'ї і народжують здорових дітей. А скільки з нас вважає, що такі жінки заслуговують на те, що з ними відбулося, мовляв, **як собі постелиш, так і вистпнися?** У панелі брали участь Ірина Борушек, голова **Об'єднання жінок України, яких торкнулась епідемія ВІЛ**; Олена Стрижак, заступниця **Об'єднання**; Світлана Мороз, голова благодійної організації **"Клуб Світанок"** в Донецьку і Айла Бакалі, представник татарського **Меджилісу** до ООН. Модератором була Марта Кебало, головний представник до ООН від СФУЖО, Теми, які порушували доповідачки, торкалися проблем дискримінації, доступу до медичної опіки і ліків, допомоги біженцям з Донбасу і Луганщини та стратегії протидій. На жаль, через війсьній конфлікт є значний зріст епідемії ВІЛ/СНІД і туберкульозу, Статистика жахлива – понад 360 тисяч людей в Україні хворіють на ВІЛ, з них 45 % жінок. Присутня була також Наталя Федорович, директор департаменту сімейної, гендерної політики та протидії торгівлі людьми при Міністерстві соціальної політики України. Я подивляла відвагу, оптимістичне наставлення, рішучість і посвяту тих жінок і їхнє мотто – **"Ми відкрили своє обличчя, щоб ви відкрили свої серця"**.

14.ІІІ.2015

Український Музей в Нью Йорку на короткий час виглядав, як спільна домівка СФУЖО і СУА. Пополудні зійшлися союзнянки з представниками до ООН від СФУЖО і жін-

ками з України, які приїхали на сесію Комісії зі становища жінок в ООН. Програму проводила Марта Кебало. Спочатку оглянули ми фрагмент емоційно-тривожного фільму **Tortured Femininity** продюсера Лади Рослицької, яка розповіла про генезу і працю над фільмом. Цей документальний фільм розповідає про чотирьох українських жінок, які пережили страхіття і тортури у зоні військового конфлікту. Кожна розповідь наголошує на людські жертви у війні і боротьбу кожної з цих жінок зберегти сенс людяності в собі. До речі, цей новий фільм можна вже оглянути на U-tube.

В другій частині програми в атмосфері доброзичливості і готовності до співпраці союзнянки і жінки з України обмінялися грамотами подяки, згадували 4-ту Всесвітню конференцію жінок в Пекіні 1995 р. (деякі присутні там тоді були) та при доброму вині і смачному буфеті гурторили про сьогодення. В кінці Оріся Сушко, голова СФУЖО подякувала всім тим, які причинилися до блискучого переведення усіх заходів в ООН. Багато причинилося, але львина частина заслуги належить нашій Марті Кебало, котра вклала так багато праці у цю "labor of love."

Нью Йорк, 14 березня 2015 р. В Українському Музею (зліва направо): Ірина Куровицька, д-р Марта Кебало, Надія Данилишин, Ірена Ярославич, Оріся Сушко- голова СФУЖО, Наталка Соневицька, Дарія Дика, Надія Шмігель, Софійка Зелік.

Чимало залишилося мені в пам'яті з цього насиченого тижня – панелі, виставки, фільми, зустрічі, але таки найбільше закарбувалися в пам'яті обличчя та імена жінок з України. Подивляю, звідки в них береться та енергія, духовна і моральна сила? Українські жінки завжди були попереду – там, де небезпечно і важко. Історія повторюється. Пані Левченко, Гановська, Суслова, жінки-парляментарі відважні "позитивні" жінки, вони ті, які діють, допомагають, рятують, інформують. Всім їм честь і слава!

Наталка Соневицька,
представник до ООН від СФУЖО

Calendar of Events of UNWLA Activities

The past several weeks have been filled with events dealing with Ukraine and the many facets of its current complicated situation. I would like to share a chronicle of these with you.

February 25th – National Council of Women of the United States Annual Board Meeting (the UNWLA has been a member of NCW since 1952) held by conference call. The call included President Mary E. Singletary’s year-end message and her re-election as President. I and Honorary President Iryna Kurowyckyj requested the NCW President to inform her contacts about Nadiya Savchenko and thus bring awareness about her dire situation to NCW member organizations.

February 27th – The Center for U.S.-Ukraine Relations (CUSUR) held a briefings series to which the UNWLA was invited. The UNWLA President and the Vice President of Public Relations were joined by several other UNWLA members at “Taking Measure of Ukraine’s Challenges and Opportunities in 2015,” which was held at Denton’s International Law Firm in New York City. The event moderator was Dr. Walter Zaryckyj, Executive Director of CUSUR, and the featured speaker was Andriy Parubiy, First Deputy Speaker of Ukraine’s Parliament. The current political, financial, business, and social landscape in Ukraine was discussed by the panelists. Although the challenges are clearly overwhelming in all these spheres, the participants also touched upon the possibility of positive outcomes—given certain assumptions.

February 28th – Executive Board meeting was held at UNWLA offices in NYC. The main discussion was focused on the celebration of our organization’s 90th anniversary in 2015. More information will follow later.

February 28th – The UNWLA was invited to and participated in a meeting of tri-state diaspora organization leaders with Andriy Parubiy, arranged by the New York branch of the Organization for Defense of Four Freedoms. This event

was followed by a general diaspora meeting with the Deputy Speaker. This patriot of Ukraine emphasized the importance of unity with the President of Ukraine (whether or not one agrees with his policies) at a time when the aggressor is plotting to sow discord and dissension in Ukraine. We left this event with some hope for the future of Ukraine, despite all the problems with which we became more familiar the day before.

March 4th – Ukrainian Day, an advocacy event in Washington, D.C. (attended by UNWLA President Marianna Zajac and Roksolana Misilo, Vice President of Public Relations), was organized by Ukrainian National Information Service (UNIS).

- House Committee on Foreign Relations hearing “Ukraine Under Siege”; the Honorable Victoria Nuland, Assistant Secretary at the Bureau of European and Eurasian Affairs of the U.S. Department of State was testifying. It was very clear that the majority of the Committee members (both Democrat and Republican) believed it necessary to support Ukraine with lethal weapons and allow it to defend itself as a country striving for a non-corrupt democratic system. However, the final decision has been held up on the President’s desk for some time.

- Official visit with Congressman Elliot Engel, U.S. Representative for New York’s 16th congressional district and Vice Chair of the House Committee on Foreign Relations. Congressman Engel announced his plan to us to introduce new legislation which would offer Ukraine greater assistance on a variety of fronts, hoping to ratchet up the pressure on Vladimir Putin for his “reckless, destructive, and destabilizing policies ... and send a clear message that the United States stands with the people of Ukraine.” He also encouraged diaspora organizations and leaders to keep up the pressure on their representatives. (An interesting note is that all four of Congressman Engel’s grandparents were born in Ukraine.)

- As the UNWLA President attended the Congressman Engel meeting, Roksolana Misilo with a delegation of New Jersey residents met with Representative Bill Pascrell, Representative Rodney Frelinghuysen, Senator Robert Menendez, and Senator Cory Booker’s foreign affairs staffer. At each of these meetings, both with Representative Engel of New York and the New Jersey representatives, the issue of Nadiya Savchenko’s release was addressed.

- Reception at the Lithuanian Embassy in Washington, D.C., hosted by Lithuania’s Ambassador, Zygimantas Pavilion. UNIS presented an award to the Ambassador in gratitude for his per-

March 4th. Marianna Zajac, UNWLA President, Zygmantas Pavilion, Lithuania's Ambassador, Roksolana Misilo, Vice President of Public Relations.

sonal and his country's support of Ukraine. Our conversations with Lithuanian representatives confirmed that they stand in solidarity with Ukraine wherever they may be living.

March 9th-March 20th March 9th marked the beginning of two weeks of events, panels, and discussions at the Commission on the Status of Women (CSW) at the United Nations. Officially titled "Beijing+20," this conference celebrated and followed up on the 4th World Conference on Women held during the summer of 1995 with the participation of 189 member states. This 1995 event was the very first time that representatives from independent Ukraine and those from the Ukrainian diaspora stood side by side addressing the rights of women and children. As a member of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (which has non-governmental organization status at the UN), the UNWLA sent delegates to these events and/or participated in its sessions. Roksolana Misilo and I officially represented the UNWLA at this year's CSW.

- **Monday, March 9th** – M. Zajac and R. Misilo attended the NGO CSW Forum reception held for all UN and NGO delegates attending the 59th CSW at the Armenian Convention Center Ballroom. This event gave the participants the opportunity to mingle with other representatives from around the world.

- **Tuesday, March 10th** – Ukraine organized the panel "Women in Ukraine and the Right to Peace and Security." Panel speakers included the Ukrainian Deputy Minister of Foreign Affairs, the President of the National Council of Women of Ukraine, WFUWO President, and representa-

March 8th. UNWLA New Jersey Regional Council in front of Millburn N.J. town Hall rallying for Nadiya Savchenko.

tives from La Strada. Quite unexpectedly, the event was attended by Melanne Verveer, who is of Ukrainian ancestry and who is presently the Executive Director of the Georgetown Institute for Women, Peace and Security. She formerly served as the first U.S. Ambassador for Global Women's Issues and Chief of Staff for Hillary Clinton. The panel addressed the right to freedom from violence but also the right to a life of sustainable development.

March 10th. Melanne Verveer, Executive Director of the Georgetown Institute for Women, Peace and Security.

- This event was followed by a UN Press Conference organized by Ukrainian Ambassador to the UN, Yuriy Sergeyev. Iryna Lutsenko and three other female deputies of Parliament answered questions posed by the press. The topics addressed ranged from the status of the IDP (internally displaced persons) to the status of the Jewish population within and out of the Donbas areas.

- **Thursday, March 12th** – On this day, the WFUWO organized a panel that explored obstacles to healthcare provision to women during wars as well as during population displacement. Speakers included representatives from "Positive Women," who spoke of the challenges faced in

time of conflict, and the USA representative of the Crimean Tatar parliament. Discussions on the HIV-positive population within the ATO zone ensued. This marginalized group is not receiving required medication from the self-appointed governments of Donetsk and Luhansk, and this issue poses considerable future risks for the population within and beyond the Donbas. HIV/AIDS continues to be a very serious problem in the country.

• **Thursday, March 12th** – “Productivity, Well-Being, and Gender Politics” focused on life balance policies for men and women. Panelists included both government officials (Italy, Bulgaria, and the Czech Republic) and persons involved in various aspects of gender research. The panel focused on the fact that women do not have the same legal rights and privileges as men to work or travel, and on the complicated issue of stereotyping. This session reminded us of the private and professional lives of Ukrainian women and the reason for the initial impetus for the UNWLA to fund the Women’s Studies Lectureship Endowment at the Ukrainian Catholic University.

Saturday, March 14th – The WFUWO-organized event, “Gender-Based Violence in the Context of Armed Conflict in Ukraine,” was held at the Ukrainian Museum. It included the showing of a poignant excerpt from the film *Tortured Fertility* on the victimization of women in the east of Ukraine (to watch the film, please visit: <https://www.youtube.com/watch?v=7q0ypWBPKaY>). Unimaginable, haunting stories of torture, both physical and mental, were relayed. These women and men are truly heroes as well as victims of Ukraine’s conflict. During the reception portion of this event, the President of the National Council of Women of Ukraine, Dr. Lyudmila

Porokhniak-Hanowska, presented members of the UNWLA National Board—the President of the UNWLA, the Vice President of Public Relations, and the UNWLA Social Welfare Chairperson—with certificates of gratitude for their work in support of Ukraine—both aid to wounded soldiers as well as families of the deceased and advocacy appeals to the U.S. government officials, especially in defense of Nadiya Savchenko. This event was organized by Dr. Martha Kichorowska-Kebalo, the Main Representative to the United Nations from the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations. Dr. Kebalo also deservedly received such a certificate of acknowledgment from Dr. Porokhniak-Hanowska for her tireless efforts in defense of Ukrainian women and families at the United Nations.

The UNWLA is obligated to defend its brothers and sisters in Ukraine—it is one of the primary reasons for our organization’s existence. We will continue to do so in the future. It is heart-breaking to receive letters of acknowledgment from the citizens of Ukraine in the difficult circumstances which they face, but at the same time, it gives us the drive and stamina to continue.

In summary, all the information which we heard via a variety of sources underscored what we already knew—the very seriousness of the situation in Ukraine. Even if the country were left in peace and the aggressor truly backed off, Ukraine would still have many internal issues to address—be it its economic status, the corruption, or the broader political challenges. Governments of the world and the Ukrainian diaspora worldwide pour aid into Ukraine and continue to advocate for its support in the countries of their residency. What will need to happen for the tide to turn?

Christ Is Risen! Indeed He Has Risen!

May the miracle of Easter bring you and your families renewed hope, faith, love, and joy.

ATTENTION AUTHORS

Please send in your submissions, questions, and suggestions in Ukrainian or in English to the email address printed on the front inside cover of *Our Life*:

unwlaourlife@gmail.com

UKRAINE AT SUNDANCE FILM FESTIVAL 2015: THREE IMAGES OF DEEPENING TRAUMA

by JoAnn Myer Valenti, Ph.D.

Although for several decades I have covered Robert Redford's Sundance Film Festival in Park City, Utah, with a focus only on the science, environment, and health genre—not exactly red carpet stuff, but my sole area of expertise—this year's screenings included a trio of films from Ukraine, my grandparents' homeland, that left me somewhere between outrage and a puddle of tears. My colleagues in the press screening room must have thought that the “older lady” has finally gone mad. These three impactful films included a documentary, a narrative feature, and a short, and one of them actually did appear on the science genre list, so I have included it in several reviews and commentary for academic and professional publications. Yet I could not neglect the cry in my soul to share all three of these stories from an embattled Ukraine.

Filmmaker Chad Gracia and Ukrainian artist Fedor at post screening of *The Russian Woodpecker*.

The Russian Woodpecker, a solved mystery thriller and a winner of the World Cinema Grand Jury Prize for documentary films, was listed in the Sundance program as an 80-minute Russian-language project with English subtitles; that it is in Russian rather than Ukrainian says it all for me. Did it not occur to the United Kingdom film crew to ask why the subject of the story—a Ukrainian – did not speak in his own language?

Or did the filmmaker not know the difference between Russian and Ukrainian? (Now I am wondering what language I actually heard.)

The film follows a young Ukrainian artist, Fedor Alexandrovich, who was affected by the Chernobyl nuclear disaster at the age of four. He, along with other Ukrainian children living in the then Soviet-controlled area, was not evacuated for the first three days after the explosion. During this time, the population had continued to swim in radioactive water, breathe contaminated air, etc. The Chernobyl event—then called an accident—had a lasting effect on Fedor, and one would assume, on all of the corralled children who were sent to orphanages for special care; subsequent health examinations found these children to be among the countless victims of leaked radiation. While trying to find out what exactly had happened at the nuclear plant, Fedor searches for information on the massive radio antenna, known as “the Duga,” which was built by the Soviets near the Chernobyl nuclear power station.

Through investigative digging and research that one would expect more from journalists or scientists rather than an artist, Fedor uncovers that the Duga was one of the USSR's secret Cold War weapons. It turns out to be linked to the Chernobyl nuclear disaster in a way that demonstrates with particular force the brutality of the Russian oppression of Ukraine. As film reviewer Eric Hynes writes, “[t]here's a long tradition of documentaries that seek to address, inform, and even influence the discourse around politics and social justice. But *The Russian Woodpecker* is a uniquely incendiary case. Not only was it made during a time of extreme tumult and conflict in the Ukraine—when history was being written and revised on a daily basis—but its assertions are so inflammatory that director Chad Gracia now fears for his subjects' safety. Meanwhile, and in turn, the subjects fear for all of ours.”

Duga was a massive wall of metal and electricity emitting a pounding, radio wave-interfering noise that sounded like a loud, persistent woodpecker. Intended as an espionage tool, the giant structure failed to live up to its Cold War-altering potential. Targeted countries, including the United States, picked up on the “woodpecker” noise and quickly located its

source. Some U.S. scientists worried that the destructive radio waves not only disrupted electronic signals, but also threatened human brainwaves.

The extremely costly project under the direction of the then—now deceased—Minister of Communications, a Communist Party bureaucrat named Shamshin, was a considerable political liability. He had to do something to hide the failure. Although the Russians denied any complicity, Ukrainian authorities eventually traced two suspicious phone calls to the Chernobyl facility from the ministry official: one to the day shift manager, who recognized the potential for disaster and refused the request made; a second to the night shift where obedience prevailed, and the rest is history—a nightmare.

Through a series of interviews with various engineers and scientists involved during and after the disaster, Fedor uncovers the conspiracy and exposes the Soviet Union's callousness, echoing Russia's current brazen invasion of Ukraine, seen by many as the first step in the return of the old Soviet regime. "Life goes on," Putin arrogantly said as he brushed off Associated Press reporters' questions following a recent takeover of yet another eastern Ukrainian border city.

The film shows that Fedor's assertions are accurate enough to engender threats to his own and his family's safety. A visit to his modest home by Russian authorities—secretly filmed by a hidden camera—makes clear their intentions and suggests that the safety of his young son is in question.

At a post-screening question-and-answer session, Gracia, Fedor, and cinematographer Artem Ryzhykov received a prolonged standing ovation. "I'm afraid for these guys to go back," Gracia said. There is danger in notoriety, he worried. "We were blown away that we got accepted [into Sundance]. I thought there might be a few little notices somewhere, but it's been in the news quite a bit, and it's reached Russia," he said. "There's a long arm if you offend people in Russia." The filmmakers reiterated the film's message: there are terrorists in power in Russia who might destroy all of us. "Equally as dangerous as nuclear weapons is the culture of lies and corruption that Russia is spreading throughout the world," Fedor said. "Americans have not fully realized the depth of the madness of the Russian leadership," he added. "If you believe Putin, he's fighting a war against Americans in the Ukraine... that the entire revolution is a CIA-funded American invasion. He believes this. And the Russian people believe this."

Gracia said that the culture of distrust among Ukrainians runs so deep that both Fedor

and Artem feared that Gracia, whose history of one-time working for the CIA was exposed, was still a CIA agent. "We were all kind of suspicious of each other for a few weeks, and didn't know who was telling the truth," he said. Until he saw the finished film at Sundance, Fedor did not know that he was sometimes being filmed by a secret camera, especially when he at one point tried to end the production in fear for his family's safety.

Fedor and Artem could be drafted into the Ukrainian army at any moment. The war continues. The killing of Ukrainians goes on... unchecked. Chernobyl was no accident.

The Face of Ukraine received the Short Film Jury Award for non-fiction. Presented at Sundance by YouTube—so viewing should be easily available—the seven-minute masterpiece from Australian filmmaker Kitty Green is in Russian and Ukrainian with English subtitles. (Thank goodness some of these children have learned their own language.) Adorned in pink sequined costumes typical for female ice skaters and wearing stage makeup, little girls from across a divided, war-torn Ukraine audition to play the role of Olympic champion figure skater Oksana Baiul. Baiul's televised tears of joy at winning had once united the troubled country. This time, it is the tears of the older girls (ages seem to range from five or six to preteens) that flow in response to two questions: What do you dream of? When is the last time you cried?

The smiling littler girls dream of white beds and white curtains and white teddy bears. The older girls dream of being able to go home, their homes in cities no longer safe since the arrival of Russian weapons. The youngest girls, who at the audition's end are handed floral bouquets and the desired stuffed toys, cannot remember when they last cried and seem not to understand the question. The older girls stare blankly at the camera, fumble their responses, and collapse in tears as they recall being told that a family member would not be coming home, that they would likely not have a familiar school to return to, that their imagined lives have been forever altered. The last and oldest girl drops the presented bouquet and weeps uncontrollably. As did I, alone in the Sundance Press Headquarters screening booth available for viewing short films. Seven minutes... Blond, blue-eyed, beautiful, yet anguished, children hope to escape into a remembered time of triumph in their Kyiv arts and dance school.

The Tribe is a feature-length narrative sponsored jointly by the Ukrainian Film Ministry

and a French-based film production company. I am sharing this tale last although I saw it before the other two films. Had I screened only this feature film, I likely would have summed up the conditions in Ukraine very differently. As industry and other press attendees walked out of this movie, a lone colleague and I sat through to the bitter end, hoping for some sort of redeeming explanation for nearly two hours of abuse and violence among deaf-mute Ukrainian teenagers. I doubt that you will be able to find this film; there is no dialogue, no subtitles—it is all in sign language, yet one can clearly follow the silent storyline. That feat in itself deserves a technical brilliance award for wordless storytelling. But what a story!

Shot in what appears to be Kyiv or another major Ukrainian city, the film begins with a young boy, alone, exiting a bus, all of his possessions carried in one bag. He arrives at an institution that seems initially to be a school—but dominated more by shared dormitories than classrooms. Multiple cots are crowded in gender-specific rooms, all across the hall from one another. The boys clearly run the place. Their signing is dramatic, dictatorial, and angry. Fighting determines who's "in" and who gets bullied. The toughest also get sexual "privileges" with the girls,

including nightly breaking out to pimp the obedient girls to parked truck drivers. Enough said about those recurring scenes. There is no emotion, scarce empathy, nothing resembling even the semi-normal behavior reported among our cities' street/criminal gangs. This is indeed an unmonitored, tribal lifestyle. No sign of parents or family of any sort. No hope of a future. Abandoned or orphaned, handicapped children are left to their own devices to survive. And there's precious little survival. The film shows a lost generation in Ukraine. The questions left after an ending that is even more shocking than expected likely have no answer.

And so there you have it: Ukraine—a country and its people struggling against unimaginable odds, again barely a blip on the world's list of concerns; a country full of ghosts. I am relieved that neither my Baba nor Grandfather Chawluk, nor any of their five Ukrainian-American children—Olga, Walter, Ann, Bohdan, and my Mother Myra Cecile—are alive to see any of this. They thought the war was over.

Dr. JoAnn Myer Valenti, Professor Emerita, belongs to UNWLA Branch 124 in St. Petersburg, FL. She resides in the Tampa Bay area.

Історія однієї фотографії

Фотографія вокально-драматичного гуртка села Іване-Пусте Борщівського повіту на Тернопільлі (розташоване над Дністром недалеко Заліщик), зроблена 15 квітня 1934 року. В центрі сидять: отець Іван Чолган – довголітній парох села і голова "Просвіти", зліва від нього – Евстахій Гомотюк, хорунжий УСС, директор повітового Союзу і визначний громадський діяч, справа – дяк Боднарчук Микола, диригент хору, біля нього вчителька місцевої школи. В прекрасних українських народних строях члени вокально-драматичного гуртка. Сидять діти (зліва): Олександр Гомотюк, Ярослава і Мирослав Чолгани – діти отця-пароха (пізніше проживали в Америці).

Село Іване-Пусте було дуже свідоме, патріотичне. Читальня "Просвіти" там діяла від 1892 року. У 30-х роках ХХ столітті в селі були діяльними товариства "Луг", "Пласт", просвітянський хор, вокально-драматичний гурток. В репертуарі хору були не лише українські народні пісні, але й складні музичні твори. наприклад: "Вечорниці" Міщинського та інших українських композиторів.

Закінчення на стор. 29.

КРУТИ: НЕЗГАСНА ПАМ'ЯТЬ І УРОК СЬОГОДНІ

*Хто за свободу вийшов проти смерті,
тому немає смерті на землі!*

Андрій Малишко.

Такими словами, 1 лютого 2015 р., розпочався вечір-реквієм, присвячений 97-ій річниці бою під Крутами, який проводив 129-ий Відділ СУА (голова Валентина Шайда) Округу Детройту. Сценарій опрацювали Ганна Білинська, Леся Міщанчук та Валентина Шайда. Оформлення сцени від В. Шайди та Л. Міщанчук.

Вшанування пам'яті Крутян розпочалось поминальною панахидою за полеглими, яку відслужили о. Маріо Дацишин та о. Богдан Рибчук.

Далі, екскурс в історичні події тід Крутами, провели молоді доповідачі: Ігор Ольховецький, Христина Безкоста та Оля Форошівська (підготувала п. Г. Білинська).

Сумно зустрів Київ Новий 1918 рік... 22 січня 1918 р. Центральна Рада Четвертим Універсалом проголосила Україну незалежною державою. Та В. Ленін своїм «Маніфестом до українського народу» відразу дав зрозуміти, що Росія не змиралась з існуванням цієї незалежності. І вже 25 січня Україна опинилась у фактичному стані війни з більшовицькою Росією. На Київ прямувала армія під командуванням ката українського народу, Михайла Муравйова. Обороняти Україну не було кому, армія була майже розпущена, тому Київ опинився у великій небезпеці. Свідома молодь перша взяла на себе цей тяжкий московський удар, відгукнувшись на звернення української влади до українського студентства – «прийти на підмогу своєму краю і народові, одноставно ставши під прапор борців за волю України...» «Більшовицьку владу, – сповіщав Муравйов, – ми несемо з далекої півночі на вістрях своїх багнетів. Там, де її встановлюємо, ми будемо підтримувати її силою своїх багнетів».

І так від царяту до Леніна, від Леніна до Путіна, від Крут до Майдану, від Крутян до Небесної Сотні і до героїв-"кіборгів"... І так буде доти, поки Україна остаточно не розірве московських кайданів. Росія і колись, і тепер унеможлиблює розквіт України, бо вона хоче стати спадкоємицею Великої Київської Русі з її столицею Києвом, з її історією...

Бій, що розгорнувся під Крутами 29 січня 1918 року, не має рівного в історії. Проти тисяч московських головорізів стали 300 юнаків – студентів, які хотіли хоч на кілька днів затримати вступ ворога до Києва. Ціною свого життя їм це вдалося.

*Ой, ви Крути, ой ви Крути, біль мого народу
Віддали життя герої за нашу свободу.*

Кривава дорога, якою йшла молодь від Крутів 1918 до Майдану 2014... Але і тоді, і тепер на перше місце вона ставила не ціну власного життя, а інтереси нації, її добро, честь і славу, її захист. Крутяни 97 років тому стали прикладом для молоді на Майдані, бо ті в тяжкий для Вітчизни час також принесли в дар своє життя.

29 січня 1918 року бій під Крутами закінчився українською поразкою. В цьому бою загинуло 250 студентів, 10 старшин, 32 юнаки потрапили в полон. Засніжене поле вкрите тілами загиблих, а на їх обличчях яснів усміх, ніби мовив: – Ми сповнили твій приказ, Україно! Полонених по-звірячому мордували, а на світанку повели на розстріл. У зимове небо злетіли звуки Гімну «Ще не вмерла Україна», що його першим почав співати гімназист галичанин зі старого Самбора Григорій Пипський. Пролунала кулеметна черга... Тіла загиблих героїв більшовицькі кати заборонили забирати з поля бою. Через деякий час селяни забрали тіла захисників, поховали у спільній могилі.

Доповідачі один за одним розкривають історію Крут, вміло поєднуючи її зі сьогоднішніми подіями в Україні.

19 березня 1918р. за рішенням Центральної Ради тіла останніх розстріляних 28 студентів, було викопано і привезено до Києва. Тяжко було між закатованими віднайти рідних, друзів, знайомих. А 20 березня сумний похід потягнувся до Аскольдової могили. Прощальне слово виголосив Президент УНР Михайло Грушевський: – «Видно воля не може прийти без жертв, її треба купити кров'ю. І кров пролили ці молоді герої, котрих ми нині проводжаємо...».

Доповідач Оля Форошівська називає всі відомі прізвиська загиблих героїв. Зі сльозами на очах, єдиним поривом, глядачі вечора встають. Зворушливо звучить пісня невідомого автора «Коли ви вмирали, вам дзвони не грали».

Аматори творчої групи "Ми – разом".

Реквієм продовжується патріотично-художньою частиною. Ведучі Радиш Ярослав і Слюсар Влад виголошують художню присвяту крутянам. Звучать вірші «Балада про Крути», «Пам'яті героїв Крут» та інші. Особливо зворушливо линуть пісні: «Подай, дівчино, ручку на прощання», пісні-молитви «Душу Схилиємо Нині» та «Боже, Великий, Єдиний». На закінчення аматори разом з присутніми в залі виконали Гімн України. Під час цієї драматичної постановки глядачі ніби перенеслися в тривожне лихоліття 20-го століття і побачили повторення цих трагічних подій в сьогоденні.

*Герої Крут ідуть!...
Було їх 300. Триста Перший
І ти і я, і кожен з нас.*

Чому «триста перший», чому «кожен з нас»?.. Тому, що історія 1918 р. повторюється і тепер... Україна, як і майже сто років тому, продовжує тяжку, виснажливу боротьбу за волю, за суверенність, за вихід з-під московського ярма. Кров і життя мільйонів – ціна за право жити у вільній державі.

Підсумок патріотичного вечора зробила Почесна голова 129-го Відділу СУА п. Ганна Білінська. Вона підкреслила, що трагічна за-

гибель студентського куреня під Крутами стала символом українського патріотизму і жертовності у боротьбі за незалежну Україну. Разом з цим це символ неготовності України до захисту перед лицем зовнішньої небезпеки. Під Крутами програли не юнаки, а ціла нація, на ціле століття. У 1934 р. Аскольдову могилу було зрівняно зі землею... Відзначення Дня пам'яті Крутянської трагедії почалось аж з 1991 р.; на державному рівні почали вшановувати у 2004 році за президентства Л. Кучми; у 2006 році, за президента В. Ющенка, на станції Крути відкрили Меморіал Героїв.

Від імені управи та голови 129-го Відділу СУА п. В.Шайди пані Білінська висловила подяку учасникам вечора, аматорам творчої групи "Ми – разом" (вже шість років діє при 129 Відділі), священикам, всім, хто знайшов час прийти і разом з нами вшанувати пам'ять юних героїв Крут, які в історії України і в наших серцях збудували собі вічний пам'ятник.

Україна перемаже і сьогодні! Слава Україні! Героям Слава! Слава на всі віки!

*Катерина Форощівська,
пресовий референт 129-го Відділу СУА.*

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого Життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого Життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Софії Геврик (hewryk@earthlink.net).

NEWS FROM UNWLA BRANCH 3 IN PHOENIX, AZ

2015 finds Ukraine still under threat from Russian forces, but Ukrainians struggle on in their homeland and in the Ukrainian diasporas. Worldwide moral, material, and financial support for Ukraine has been growing. I personally had the opportunity to witness some of that support: I attended a lecture given by President Dr. Vaira Vike-Greiberga of Latvia, who visited Phoenix in October of 2014. She is known for her vigorous defenses of liberty, equality, and social justice. She voiced support for Ukraine during her lecture and stressed the importance of the individual—not only the individual’s rights, but also his or her responsibility to nurture democracy. She called democracy “a delicate flower”: we dare not become complacent in our political freedoms. Her support of Ukraine was echoed by Robert A. McConnell, co-founder with his wife Nadia of the U.S.-Ukraine Foundation. He gave a speech at the Ukrainian Cultural Center in Phoenix telling the audience, who was gathered for the presentations by observers of the May 2014 election in Ukraine, that we need to do more to help Ukraine.

Ukrainians living in the USA, Canada, Argentina, and wherever else they fled to over the last 124 years or more feel today a very strong responsibility to do all they can to help Ukraine. Some countries’ governments are also helping by giving large sums of money and organizing training for Ukrainian soldiers. I read that Japan donated 1.9 billion dollars to Ukraine!

UNWLA Branch 3 in Phoenix is actively involved in donating money for humanitarian aid as well as basic survival items needed for war victims. Our first meeting of the year, our Annual Meeting, had 15 members present. We gained 5 new members! I do not know the exact size of our community, but at our most recent event, the showing of the film *Music of Survival* by Orest Sushko, there were over 200 people present. Most people were from the Greater Phoenix area: many

in the audience were Ukrainians whom we did not have in our registry yet, and still others were people of a different ethnic heritage who were interested in Ukraine. After the film, members of the audience lingered for at least an hour to talk with each other and to meet with the director of the film and with others associated with the coordination of this momentous event. The film included newsreel footage from wartime scenes in Kharkiv and Kyiv. Seeing the devastation of war and the people displaced from their hometowns was a moving experience shared by all who watched the film, eliciting many strong emotions. It was a fantastic film, breathtaking in its breadth and rich in the music of the *bandura*.

The event was such a success largely due to the efforts of Mark von Hagen, Professor of History at Arizona State University (formerly of Columbia University), past President of the International Association for Ukrainian Studies, expert on Ukraine from the 19th century to the present, and author of numerous books on Ukrainian and Russian history. It was Professor von Hagen’s idea to coordinate the showing of Orest Sushko’s film with Dr. Kathleen Wiens, Curator for European exhibits at the Musical Instrument Museum (MIM). The MIM has a fantastic collection of musical instruments from all over the world, and on viewing the exhibit on Ukraine featuring the *bandura* and the history of the *kobza*-playing blind minstrels, Professor von Hagen had the idea to promote the long-awaited *Music of Survival*—the movie took eight years to make—about the Ukrainian Bandurist Chorus during World War II. It took two more years of effort until this film was presented in the Phoenix area.

There was a panel discussion the day before the film showing, which gave the movie some context. Two women ethnomusicologists of Ukrainian heritage, Dr. Adriana Helbig from the University of Pittsburg and Dr. Maria Sonevytsky from Bard College, and Dr. Anna Holian of Arizona State University were panel participants. In particular,

Participants of the panel discussion about the film Music of Survival. L-R: MIM Curator Dr. Kathleen Wiens, Professor Adriana Helbig, Orest Sushko (film director), Dr. Maria Sonevytsky, and Professor Mark von Hagen.

Members of Branch 3 during a Christmas party.

Dr. Holian gave the historical perspective on the displaced persons in Germany after World War II, and specifically Ukrainian displaced persons. Arizona State University was well represented in the audience for the film showing, including the Director of the School of Music, Dr. Robert Oldani, and two representatives from the Melikian Center for Russian, Eurasian, and East European Studies. The Melikian Center also contributed some funding to bring the film to Arizona. A dinner, prepared by the women of UNWLA Branch 3, followed at the Ukrainian Cultural Center for the presenters, coordinators, and Orest Sushko. Members of UCCA of Phoenix helped prepare the hall, and Chrystia Boyko brought beautiful Ukrainian tablecloths for 10 tables and made the special bread *kolach*.

The film showing was already the third major event in 2015, hosted and/or supported by UNWLA Branch 3. The first event was a New Year's Eve Dance, which was attended by about 200 people, many of whom were Ukrainians from Canada wintering here.

Another important event, planned by Mark von Hagen as part of a month-long focus on Ukraine, was a talk given on February 19th by Serhii Plokyh, Mykhailo Hrushevskyy Professor of Ukrainian History at Harvard University, Director of the Harvard Ukrainian Research Institute, and author of *The Last Empire: The Final Days of the Soviet Union*. It was given at Arizona State University to a crowd of over 70, comprising students, professors, and many members of the Ukrainian community. Some major points in Professor Plokyh's book, which he communicated to the audience, were (1) that the West had mis-

judged, misunderstood, or overinflated its role in contributing to the break-up of the Soviet Union and (2) that the West wrongly attributed the collapse to a recognition by the Russian government and people that their system could not work, and thus, that they wanted to establish a democratic government. Furthermore, the West wrongly assumed that now we could all be friends. This wishful thinking from Americans is causing misunderstandings about the current Russian government's goals and, thus, leading to mistakes in the American government's present dealings with Russia.

However, Ukrainians have long understood Russia's desire that Ukraine should belong to them or at least be under their control. As the film *Music of Survival* showed, Ukraine has been a battleground for centuries. Efforts are being made to educate non-Ukrainians about the country's plight and to solicit their help in aiding the victims of the war in Ukraine. Donations will be collected at the Ukrainian Cultural Center's future events.

The next event in the Ukrainian community of Phoenix, organized by the local UCCA members, will be a dinner in honor of Taras Shevchenko on March 15th. The dinner is timely considering that statues of Taras Shevchenko are being erected in several cities in Ukraine in place of the Lenin statues. Perhaps also some sentiments from Shevchenko's poetry will become known to the English-speaking world now that there is a new and commendable translation of the *Kobzar* by Peter Fedynsky. A part of Shevchenko's poem, "A Thought," describes well what I imagine are the feelings of some Ukrainians in America regarding their homeland: "...Living orphaned on earth: My people —They're strangers. There's no one to talk to, There's no one to ask, Why the tears in my eyes; ...Nobody knows, nor does anyone hear... The orphan should cry..."

The film *Music of Survival* boldly told the truth about what so many Ukrainians living in the diasporas have kept private for so long and what history books have all too often omitted. The film told their story, and it was good for the soul to hear it. Efforts are being made to show the film on television so that the general public can know something about the pain and suffering that the Ukrainian people have endured. This is the beginning of hope for a better future for Ukraine and its people.

Kristina Efimenko, Branch 3

НАДІЯ САВЧЕНКО – ГЕРОЇНЯ УКРАЇНИ

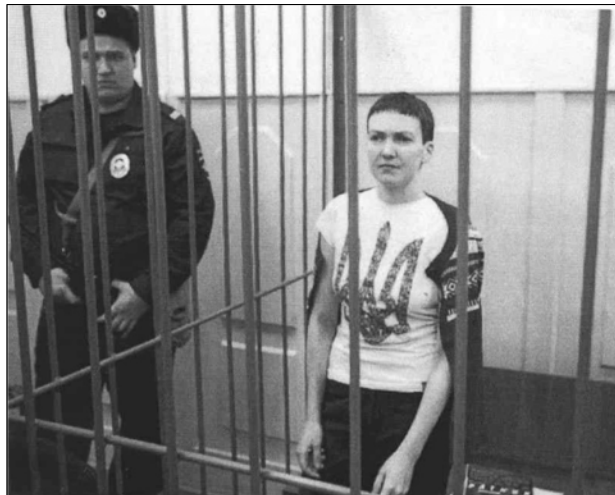
3 березня 2015 року відбулися сходини 56-го Відділу СУА в Норт Порт, Флорида, присвячені українській Героїні Надії Савченко. Цікаву, змістовну доповідь про Надю Савченко виголосила Віра Боднарук, яку пропонуємо увазі читачів.

“Надія Савченко, український пілот, бувший старший лейтенант збройних сил України, депутат Верховної Ради України та Парляментської Асамблеї Ради Європи (ПАРЕ) під сучасну пору перебуває в російській в’язниці в Москві на сфабрикованих підставах: у вбивстві 2 російських журналістів, які були в східній частині України, де відбуваються бої з сепаратистами, яким помагає Росія. Всі докази показують, що Надія була вже в полоні сепаратистів на час, коли загинули російські журналісти. Її було захоплено в полон в червні, коли вона йшла за пораненими. Терористи її задержали і згодом передали в Росію.

Як протест брехливих звинувачень, Надія оголосила голодівку 13-го грудня, 2014 р. На сьогодні вона голодує 83 день! Вона впевнена, що витримає 99 днів голодування. Вона хоче, щоби її невинність було доведено в суді! Як каже її молодша сестра Віра, Надія є дуже ослаблена фізично, але духовно вона сильна на 110%. Віра написала відкритого листа до Путіна з проханням взяти її на місце Надії до закінчення судового процесу над Надією.

Хто ж ця сильна духом молода українська жінка (їй всього 33 роки!)? Надія Савченко народилася в Києві 11-го травня, 1981 року в свідомій українській родині. Від дитинства хотіла бути летуном (льотчицею) бойових літаків. В Київському університеті «Україна» навчалася на факультеті журналістики, а згодом за контрактом вступила до лав збройних сил України. В 2004-05 роках в складі українського миротворчого контингенту брала участь у місії в Іраку, де прослужила 6 місяців на «чоловічій» посаді—як стрілець батальону (єдина жінка).

Після повернення з Іраку вона вступила до Харківського університету повітряних сил, на що отримала дозвіл особисто від міністра оборони України Анатолія Гриценка. Двічі її звільняли як «непридатну до вильотів як льотчик», але вона не здавалася і в 2009 році таки закінчила університет, як штурман. В минулому році вона брала участь у боях на Луганщині, де, йдучи за пораненими, потрапила в полон терористів. Коли її допитували

Надія Савченко за ґратами у московській тюрмі.

про число українських воїнів, які б’ються проти терористів, то вона відповіла: «Я думаю, вся Україна».

На захист Надії Савченко появились на мережі Internet, в Twitter і Facebook, інформації на різних мовах про її нелегальне ув’язнення із знімкою “Free Savchenko”. В різних містах світу відбуваються демонстрації з вимогою звільнити її. До протестуючих українців долучуються і неукраїнці (навіть росіяни).

Прохання до Надії Савченко припинити голодування було вислано від Левка Лук’яненка з Києва та від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) з Канади.

Левко Лук’яненко, колишній політв’язень, якого у віці 33 роки було засуджено до страти за прагнення вивести Україну з-під Москви. Він повернувся з ув’язнення і в незалежній Україні був першим амбасадором до Канади. Він пише до Надії: «Вони не оцінять величного Твого духу, коли Ти помреш з голоду. Ти більше зробиш для України жива, ніж зробить Україні пам’ять про цей Твій подвиг».

Голова СФУЖО Орися Сушко писала до Надії: “Ви сучасний приклад героїзму української жінки. Для українок світу Ви стали втіленням самовідданості, глибокого патріотизму, мужності та незалежності українського духу. Просимо припинити голодування, тому що, тільки будучи здоровою, Ви зможете багато зробити для України. Пам’ятайте, нас – мільйони, і ми – з Вами! Слава Україні!»

Надія Савченко відповіла на лист голови СФУЖО: «Широ дякую Вам, українки сві-

ту!... Я добре знаю історію героїчних жінок-політв'язнів, закатованих радянською системою. Я намагаюся бути гідною їх пам'яті і гідною дочкою прекрасної української землі! Я буду сильною і витримаю стільки, скільки Бог дасть сили. Але я не зраджу своїм принципам, не зраджу віру людей в мене і не порушу свого

слова! Голодування я не припиню до дня повернення мене в Україну, чи до останнього дня життя в Росії! Для мене вся Росія – це в'язниця!»

*Проф. Віра Боднарук,
референтка зовнішніх зв'язків 56 Відділу СУА.*

VYSHYVANI VECHORNYTSI BY BRANCH 56 OF NORTH PORT, FL

Flowering arbors, potted evergreens and embroidered hearts welcomed guests at St. Mary's Parish Hall on Valentine's Day of 2015 to celebrate the annual *Vyshyvani Vechornytsi*, sponsored by Branch 56 of North Port, Florida. This year's theme, "Heart to Heart," was a true reflection of the evening. It evoked love both in spirit and deed—love for our beloved Ukraine and love for our brothers and sisters fighting for freedom and dignity. All the proceeds from the event went to the Ukrainian War Victims Fund whose national chair is our own Lidia Bilous.

Our President, Ann-Marie Susla, warmly welcomed guests, many of whom were dressed in beautiful embroidered attire. She also introduced honored guest and past editor of *Our Life*, Irene Chaban of New York, and other guests from St. Petersburg and Naples. Mistress of ceremonies, Lidiya Mychalowych, spoke eloquently about the spirit of giving and the importance of living with hope in our hearts for Ukraine's brighter future.

A heartfelt thank you goes to our local artist, Jaroslaw Stadnyk, who generously donated a very beautiful painting for the main raffle won by Anisa Mycak of New York. Thank you also to Olya Hron for donating a lovely vase decorated with

L-R: Yara Litosch; Irena Chaban, past editor of Our Life; and Ivanna Martynetz, honorary member of the UNWLA.

Trypillian patterns and to Ivanna Holovata for a special torte as the other raffle gifts.

During the evening, guests dined on delicious homemade treats and danced the night away to the marvelous music of Vic and Walter Syzonenko. Sarasota's own Natalia Bratash-Smeltz delighted the audience with her lovely renditions of Ukrainian songs. A special thanks to our president, Ann-Marie Susla, and our hats off to Olya Hron, chairperson for this event, for making the evening most enjoyable and a great success.

*Yara Litosch,
Branch 56 Press Secretary*

Photos by Chrystyna Czajkowsky

Jaroslaw Stadnyk, who donated an oil painting for the raffle, with Ann-Marie Susla.

SMILE! 😊

Two kids went into their parents' bathroom and noticed the weigh scale in the corner.

"Whatever you do," one youngster cautioned the other, "Don't step on it!"

"Why not?" asked the sibling.

"Because every time mom does, she lets out an awful scream!"

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 83-го ВІДДІЛУ СУА, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

11 лютого 2015 р. в домівці СУА відбулися загальні збори 83-го Відділу СУА. Збори відкрила голова відділу Наталя Дума, зачитавши порядок нарад.

Одногосно було обрано президію зборів: голова – Почесна голова СУА Ірина Куровицька, секретар – Клавдія Грицик.

Зачитала протокол з минулих звітно-виборних зборів Леся Юзенів.

Звітування референтур за звітний період було об'єктивним і змістовним:

– протоколярна секретарка Клавдія Грицик щомісяця детально писала протоколи засідань;

– кореспонденційна референтка Анна Саф'ян щомісяця розсилала повідомлення про засідання та імпрези. Щосереді працювала в музеї;

– скарбничка Рома Шуган доповіла про фінансовий стан справ у відділі;

– організаційна референтка Богданна Слиж багато сил доклала, щоб прилучити до відділу нових членок. Щосереді працювала в музеї волонтером;

– культурно-освітня референтка Леся Юзенів щомісяця подавала цікаві доповіді про історію України, її патріотів та події в світі і Україні, а також організувала обговорення матеріалів журналу «Наше життя»;

– імпрезова референтка Надя Савчук на високому рівні організувала свята та імпрези – «Щедрий вечір», 50-річчя Відділу, акцію «Хапай мішок» та ін.;

– виховна референтка «Світлички» Дарія Генза протягом десятиліть працює з дітками. Разом з вчителькою Дарією Дроздовською навчають маленьких співати, читати, писати, танцювати і любити Україну. Разом з ними багато сили і праці прикладає опікунка і скарбник «Світлички» Мотря Мілянч. Ми бажаємо їм багато нових градуантів;

– пресова референтка Люба Шатанська писала статті до журналу «Наше життя» і до конвенційної книги.

Суспільна опіка Відділу базувалася на співпраці з Луганським Союзом Українок (голова Іванна Колесник). Була виділена допомога потребуючим в Горбанівському геріатричному інтернаті м. Полтави.

Стипендійна референтка Ольга Кузьмин багато співпрацювала з Головною Управою СУА у підтримці нових студентів в Україні і Бразилії. Протягом року листувалася, телефонічно контактувалася з стипендіятами, щоб

дізнатися більше про їх потреби та успіхи.

Мистецько-музейна референтка Мотря Мілянч щомісяця детально подавала інформацію про події, які відбувалися в Українському музеї: виставки, лекції, курси. А також брала активну участь у всіх заходах, які проводилися в музеї.

Архіваріус Марта Данилюк багато працює з архівом відділу, виготовила стенди до 50-ліття відділу.

Заступниця голови Надя Савчук розповіла про свою працю за звітний період.

Всі референтки дякували голові Наталі Думі за співпрацю, взаєморозуміння, допомогу, витривалість.

В своєму звіті Наталя Дума підвела підсумки роботи відділу, який очолювала протягом 6 років.

Дарія Дроздовська, як голова Контрольної комісії, разом з членками Оксаною Лопатинською і Анною Саф'ян визнали роботу скарбнички Роми Шуган зразковою і високопрофесійною.

Голова Округи Нью Йорк Галина Романішин дала високу оцінку праці союзниць 83-го Відділу СУА.

Було затверджено новий бюджет на 2015-2016 рр. і обрано нову управу Відділу: голова – Ольга Шатанська, заступник голови – Анна Саф'ян, кореспонденційна – Ірена Ядлицька, протоколярна секретарка – Клавдія Грицик, скарбник – Рома Шуган.

Референтури: організаційна – Богданна Слиж, культурно-освітня – Леся Юзенів, імпрезова – Надія Савчук, виховна «Світлички» – Дарія Генза, опікун і скарбник «Світлички» – Мотря Мілянч, пресова – Дарія Івасько, суспільна опіка – Оксана Лопатинська, стипендійна – Ольга Кузьмин, музейно-мистецька – Мотря Мілянч.

Обрано новий склад Контрольної комісії: голова – Лідія Закревська, членки – Наталя Дума і Дарія Дроздовська.

Успіхів, здоров'я, щастя, радості новообраній управі і всім союзницям 83-го Відділу СУА.

*Дарія Івасько,
пресова референтка.*

РІЧНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ СУА ДЕТРОЙТУ

Річний з'їзд Округи СУА Детройту відбувся 14 лютого 2015 року. Округа складається з 11-ти відділів і нараховує більше двохсот членок. За звітний період Округа відбула один з'їзд, п'ять звичайних сходин і одні сходини ексекютиви Округи.

У звіті окружної управи було висвітлено багато цікавої харитативної праці союзниць за звітний період. Голова окружної управи Ірини Петрина розповіла, що у співпраці із окружною управою та відділами готувалися до ХХХ-ої Конвенції СУА, яка відбулася 23-26 травня 2015 року. Членки Округи СУА Детройту Дарія Конюх (45-ий Відділ) та Мирося Бараник (76-ий Відділ) були на цій Конвенції іменовані як Почесні членки Союзу Українок Америки за працю в архівах Округи і за працю на користь світлички 76-го Відділу.

У зв'язку з подіями в Україні союзниці Детройту разом з представниками громадських організацій зустрічалися із сенатором Деббі Стебенов, а також із представниками місцевої американської влади, щоб повідомити їх про боротьбу України за незалежність та просити підтримати нашу державу в цей непростий час.

Коли Detroit Visitor's Bureau приймав делегацію з України – працівників суспільної опіки, комітет суспільної опіки Округи влаштував зустріч з делегацією у домівок СУА і це добре відбулося. Зв'язок із членами цієї делегації продовжується і в Україні вони приймають зібрану в українській громаді Детройту допомогу для поранених бійців та для родин, які через війну на сході втратили годувальників, або домівки та майно.

Округа СУА Детройту та її відділи взяли активну участь у відзначенні 200-ліття з дня народження Тараса Шевченка.

129-ий Відділ СУА на чолі з головою відділу Валентиною Шайдою урочисто та багатолюдно відзначив 10-ліття свого існування. Цей відділ часто організовує громадські свята, такі як Різдвяні вечорниці, відзначення подвигу юнаків під Крутами та інші.

Коротка історія Округи СУА Детройту разом із груповим фото поміщена в Ювілейній Книзі до 100-ліття існування Церкви Непорочного Зачаття в Гемтремку (Детройт).

В червні 2014 року одна з найактивніших союзниць 96-го Відділу СУА Віра Андрушків отримала нагороду від Macomb County – Volunteer of the year.

Багато наших союзниць є членами Українсько-Американського Комітету Детройту, де вони збирають кошти та висилають на підтримку організації в Україні «Захист патріотів», яка допомагає в лікуванні поранених. Вже більше року лікар з Детройту Уляна Супрун очолює цю гуманітарну програму. Її сестра, союзниця Ліда Гулавська та Наталія Марущак (115-ий Відділ) побували в Україні і допомагали там цій організації.

Союзниці округи виступають на захист Української Героїні Надії Савченко та вимагають її звільнення. Вони проводять акції протесту, пишуть листи до американського уряду з проханням порушувати питання незаконного ув'язнення Надії Савченко в Російській Федерації на міжнародному рівні.

Суспільна Опіка Головної Управи СУА створила фонд «Допомога жертвам Війни Гідності», щоб збирати гроші на потреби потерпілим через війну в Україні та на допомогу Львівській організації «Джерело». Округа СУА Детройту включилася в цю акцію та відкрила спеціальний рахунок в кредитівці «Самопоміч». Відкрито також рахунок на організацію «Міжнародного Альянсу», щоб збирати фонди та передавати їх представникові цієї організації Вікторії Воронович, волонтерці, яка разом з іншими волонтерами закупає необхідні речі та відвозить туди, де їх потребують. Суспільна опіка Округи також вислала в Україну кілька десятків пачок з необхідними речами для сімей потерпілих та для поранених воїнів.

На запрошення організації «Відкритий Світ» у листопаді 2014 року до Детройту приїхала делегація жінок. 12 листопада у Вейнському Університеті відбулася зустріч цих гостей зі студентами, і Віра Андрушків виголосила доповідь про Україну для студентів і жінок з України. Студенти мали змогу поспілкуватися з представницями України. В Українському Культурному Центрі відбулася зустріч цих гостей з українською громадою, яку також організували союзниці.

Округа СУА Детройту стала спонсором на висвітленні фільму «Поводир» у Вейнському Університеті. Одного з головних героїв цього фільму грає незвичайний актор. Це Антон Грін, підліток з шанованої в Детройті музичної родини, для якого його роль – це дуже вдалий дебют.

Заступниця голови окружної управи Тамара Петрашук відкрила у Фейсбуку сторін-

Акція протесту союзниць Детройту на підтримку Надії Савченко.

ку Округу США Детройту і раз на тиждень поміщає новини з життя округи, відділів та різні цікаві фото з імпрез.

Ще багато цікавих зустрічей провели союзниці для себе і для громади Детройту: літературний вечір «Молоді автори серед нас», доповідь «Український Євромайдан Гідності», Український кінофестиваль («Скриня», «Той, що пройшов крізь вогонь», Guardian of the Past).

Час невмолимо забирає від нас старших віком союзниць, а на їх місце приходять нові, завдяки старанням голів відділів. Так, наприклад, у 76-му Відділі США, де головою Таня Бедрус, за останній час прибуло 16 нових членок, а всього в окрузі додалося 25 нових членок.

Головою Окружної Управи США Детройту на 2015-2016 роки обрана Віра Андрушків, заступницями – Зірка Кларк-Зубар, Оксана Маланчук та Наталія Марущак.

Ніна Василькевич, секретар.

ONE-DAY HUNGER STRIKE BY BRANCH 125 OF NEW YORK CITY

On Sunday, March 8, 2015, Branch 125 of New York City organized a one-day hunger strike in support of Nadiya Savchenko, who is still held captive in a Russian prison. Several members of Branch 125 (Oksana Antonyuk, Olha Fedoryshyn, and Svitlana Xoma), supported by other UNWLA branches from New York City, participated in the event in downtown Manhattan in order to show their solidarity with Nadiya and draw greater attention to her plight.

*Mariya Andriyovych,
Branch 125 President*

*Hunger Strikers from Branch 125
(l-r): Svitlana Xoma, Mariya Andriyovych (Branch 125 President), Olha Fedoryshyn, and Oksana Antonyuk.*

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Христос Воскрес!

Вітаємо усіх спонсорів та добродіїв із Празником Воскресіння Христового!
Бажаємо Вам провести цей святочний час у колі родинної любови.
Нехай Воскреслий Ісус благословить Вас.
В імені Ваших стипендіятів дякуємо Вам за опіку та бажаємо Щасливих Свят.
Воістину Воскрес!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
та всі членки Комісії Стипендій СУА.

Christ Is Risen!

Dear Sponsors and Benefactors,
Please accept our best wishes for a Happy and Blessed Easter!
On behalf of your students we thank you for your support and extend greetings for Blessed Easter holydays.

Indeed He Is Risen!

Maria Polanskyj, UNWLA Scholarship Chair
and UNWLA Scholarship Committee members.

До нас пишуть...

“Дорогі Посестри! Коротка замітка “Гості в нашім бюрі”, що опублікована в “Нашому Житті”(ч.2, 2015 р.), була справжньою для мене несподіванкою. Радістю засвітився спомин про ХХХ Конвенцію СУА, ті щасливі хвилини, коли я мала честь бути в Стипендійному бюрі та глибше пізнати роботу Стипендійної Акції Союзу Українок Америки.

Шановні Пані, Ваша праця для української науки у світі – це майбутнє України. В цей важкий час Ви несете віру в безсмертя нашого народу, що став стіною на захист волі та незалежності....Бажаю Вам здоров'я, сили, надхнення. А все це разом називається ЩАСТЯМ ЛЮДИНИ. Будьмо щасливими!...”

З повагою, Лариса Дармохвал, Болехів, Україна.

“Дорогі Подруги СУА!

Сердечно вітаю Вас і бажаю творчих успіхів і доброго здоров'я. Від дітей (стипендіятів) прийміть щире подяку за турботу й допомогу.....Ми переживаємо складні часи. Війна не припиняється й дипломатичні розмови на найвищому європейському рівні навряд чи вирішать проблему миру на українській землі. Надіємось на військову допомогу зброєю з боку США. Наші бійці воюють дуже мужньо. Населення в своїй масі всіляко сприяє перемозі.....Українці з вдячністю приймають ту політичну і громадську підтримку, яка йде від українців зі США, що ми бачимо по телебаченню, й те розуміння ситуації на Україні, яке демонструє Ваша держава.

Великий привіт всім жінкам СУА від Лариси.”

З ніжністю до Вас – Тамара, м. Київ

“Шановні пані Марія та Анна,
...Дякуємо Вам за цю допомогу і за ту добротинну роботу, якою ви займаєтесь. Зараз, як ніколи, в Україні багато людей потребують допомоги. Ми також, у міру можливостей, займаємось тим повсякчас, що опікуємося і раненими, і переселенцями, і хлопцям на фронті, усяк час щось віддаємо, збираємо, готуємо.....Такий час. Потрібно об'єднуватись, щоб зберегти Україну.....Працюємо, скільки маємо сил. Дуже підтримує те, що увесь світ на нашому боці, і за вільну Україну об'єднались не лише українці усього світу, а і увесь світ. Ми це відчуваємо і дякуємо....”

Щиро ваша – Л. К.

Звернення до жертводавців:
Просимо ласкаво прислати свою знімку до поміщення у наступній звітній брошурці
Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2013.

В ПАМ'ЯТЬ

Замість квітів на свіжу могилу нашого приятеля, бл. п. Мирослава Шмігеля, пересилаємо 75 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА (через 98-ий Відділ СУА). Дорогий Наді, дружині Покійного, дочці Христині й синові Петрові з родинами складаємо щирі співчуття.

Марія і Богдан Полянські.

Від початку Стипендійної Акції СУА 49-ий Відділ СУА у Баффало, Н.Й. щорічно проводить кампанію придбання фондів нашої програми. Ми вдячні референтці стипендій Зоряні М. Бунче та попередній референтці Оксані Салдит, що продовжують цю діяльність та пересилають збіркові листи до Стипендійного бюро СУА. Завдяки Вашій довголітній праці багато стипендіатів отримують стипендійну допомогу. Багато з них вже закінчили навчання.

Дякуємо Вам за співпрацю та збіркову листу на суму **1,040 дол.**

100 дол. – Ivan Hrisiko in memory of Anna Jaszyn;

по 100 дол. – д-р Уляна Лоза, Марія Маланяк, Anastasia Marc, Анна Поліщук, Оксана Салдит, Ольга Чмола;

по 50 дол. – Mary Bodnar, Zoriana M. Bunche, Микола і Татяна Паславські, Emilia Swiatkiwsky;

40 дол. – Oleh Jacysyn;

по 20 дол. – Ihor Biloholowskyj, Maria Dranka, Eva Kowtalo, Gloria Long, Mychajlo Waszkurak;

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛЮТИЙ 2015

660 дол. – Зенон і Христина Іванонко;

440 дол. – Ігор і Ксеня Гапій (86);

по 330 дол. – Оксана Драган, Robert J. Kent;

250 дол. – Mo & Beth Khovaylo;

по 220 дол. – Марта Мулик Бексер, Nicholas I & Germaine Milanytch Family Foundation, Dr. Rodion & Irene M. Palazij, Peter & Stacey Polanskyj (98), Alexandra Lisa Self (98), Maria Tomorug (86), Уляна і Володимир Зінич (108);

по 110 дол. – Андрій Т. Бачинський, George E. Jaskiw, MD., Зоряна М. Клюфас (98), Areta Podhorodecki, MD., Dr. Michael A. Samotowka;

100 дол. – Оксана Кіналь (86);

по 50 дол. – Лев і Александра Хмельковські, Юлія Петрух;

21 дол. – Рената Бігун (28);

20 дол. – Ольга Коваль;

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА

М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

**Запрошуємо загостити до нас за домовленням телефоном 732-441-9530,
будь ласка, залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net**

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ІСТОРИЯ ОДНІЄЇ ФОТОГРАФІЇ - Закінчення зі стор. 18

Драматичний гурток ставив багато вистав, серед яких: “Назар Стодоля”, “Дай серцю волю”, “Наталка Полтавка”, “Воскресіння”, “Невільник” та інші.

Свою діяльність товариство “Просвіта” призупинило у 1939 році з приходом більшовиків. А у 1967 році була спалена читальня “Просвіти” і дзвіниця, збудована у 1775 році.

При сталінському режимі від рук НКВД було заарештовано, розстріляно, закатовано в тюрмах багато патріотів села. В 1944 році було підступно вбито отця Івана Чолгана, звинувативши у цьому вбивстві бандерівців.

Фотографію до редакції надіслала Ірена Гомотюк-Зелик, дочка пана Евстахія Гомотюка, який після війни проживав у США і був дуже активним у різних громадських організаціях.

Брат Ірени, Олександр, загинув за Україну в битві під Бродами у 1944 р.

Історичні дані про село Іванів-Пусте люб'язно надала редакції журналу “Наше Життя” довголітня жителька села пані Богданна Чубей.

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

Donations received January 2015

\$1,185 Branch 21.
 \$1,600 Branch 95
 \$1,000 Branch 1; New York Regional Council
 \$500 Branch 96; Tatiana Yasinsky
 \$400 Lida Bilokur; Daria & Myron Jarosewich.
 \$250 Irene Kostrubiak
 250 дол. В честь п. Стефана Шмотолохи з нагоди його 80-го дня народження. Леся і Юрій Раковські.
 \$200 Emilia P. deKropelnycky; Olha S Lewicky; Luba Drahosz
 \$150 In memory of **Markian Skirnyk**.
 Halyna Traversa
 100 дол. З нагоди уродин мого внука Дмитра Дейчаківського. Надія Дейчаківська.
 \$100 Ray Bergenstock.
 \$65 Katerina Semida.
 \$50 Lubow Lesyk.
 \$50 In memory of **Julian Ochrymowych**.
 Irene Ochrymovych.
 \$10 Michael Szurpeta.

Branch 56 collection

1,000 дол. Наталія Слюзар.
 100 дол. Від Марти Федорів, як подяка Ліді Дигдало за жертвенну прислугу.

Branch 75 Christmas party

\$351 Elizabeth & Robert Varjan.
 \$200 Stephania & Irene Sawchyn.

Branch 78 collection

\$100 Martha Bazarko; Illegible.
 \$60 Illegible.
 \$50 LubaTurkevich; M R Serbyn; Marion Orysi-aDackiw; Olha Kurylas.
 \$40 Theresa Caryk.
 \$25 Christine Paclawskyj.

\$20 Illegible; Andrew Masiuk; John Fedak; Walt Romaniw; Illegible; Illegible; Luba Champion.
 \$15 Luba Turchyn.
 \$10 Frank Fishevich; Nesterczuk.
 \$5 Illegible.

Branch 97 collection

\$100 Daria Prystajko.
 \$50 Theodore & Olga Lownie.
 \$20 Luba Procyk; William & Irene Burda.
 \$5 Stephen Swiatkiwsky.
 \$1 Anonymous.

Branch 98 collection

\$100 Branch 98 donation; Maria Polansky; Anne Miele.
 \$50 Parania.Jaworiw; Jurij & M. Orysia Jacus; Bernard & Anna Krawczuk; Nadia Jaworiw
 \$25 Irene Krawczuk.

Branch 99 collection in memory of Kalyna Tysiak

\$150 Branch 99 donation.
 \$50 Sandra Tatem; Jo Ann Dunne; Janice Schley; Rosemarie Bone.
 \$30 Irene Myron.
 \$25 Barbara Zavisky; Nicholas Zavisky; Margaret Lynch-Brennan; Julianne Shepelavey; Olga Bertsch; Kevin Sarsfield.
 \$20 Gene Serba.

Branch 136 collection

\$1,000 In lieu of Christmas gifts for Halyna Traversa. William T. Young.
 \$100 Natalie Santarsiero; Tatiana Hursky; Maria Shandor; Halyna Traversa; Larissa Wychrij; Orysia Atanowsky; Daria Hirniak; Luba Marino; Oresta Zadony; Lidia Devonshire; Ica Annese.

Donations received February 2015

\$ 100,000 дол. Ірена Гомотюк Зелик.

\$1,000 Branch 83 Donation
 \$700 Branch 125 collection
 \$500 Alla Leshko; Christine Samilenko.
 \$150 Richard & Patricia McGarrigle.
 \$100 Alexandra Stebelsky; Maria Stefak; Halyna Traversa.
 \$100 In memory of **E. Lopatynsky**.
 Orest & Lidia Bilous.

\$35 I. Wirszczuk.

Br 14 Collection in memory of George Hajduk

\$50 Laryssa Temple; Geraldine Hajduk; Kathleen Tice; Orysia Fisher; Donia Semchyshyn.
 \$30 Joan Uszenski.
 \$20 Cynthia Hajduk; Barbara Ancar.

In honor of Zenon & Larissa Shpon Wedding Anniversary

- \$500 Arthur Belendiuk.
\$150 Zenon & Larissa Shpon.
\$100 Orest & Lidia Bilous; John & Ulana Sos; Roman & Ulana Rondiak; Bohdan & Roma Guran; Bohdan & Myra Futey; Michael & Lana Yarymovych; Alexander Terlecky; John & Ann Marie Susla.
\$50 Oksana Lew.

Branch 56 Zluka Zemel Benefit

- \$1,000 Orest & Lidia Bilous; Maria Sulyma; Mary Dycio.
\$100 George Kap; Alexandra Popel; Myron Radzykewycz; Anya Borysenko.
\$50 Chrystyna Czajkowsky.

In memory of Olya Pasternak

- \$250 Peter & Rosemarie Dobroskok.
\$200 Thomas & Kristine Hrubec.
\$100 Marta Mulyk Baxer; M & M Andrew Shevchik; M & M Jaroslaw Kiciuk.
\$50 Steve & Antonina Oliver; Mark & Sofia Derzko.
\$25 Dmytro & Larissa Pencak; Bohdan Nauholnyk; Kedl Family; Weronika Czyrniansky; Nadia Sawczuk.
\$10 Eugenia Dziubinski.

Branch 107 collection

- \$200 Andrew Kusznr.
\$100 Halene Marenin.
\$50 Tatiana Tatarako.

Branch 118 collection

- \$75 Romona Chernyk.
\$50 Dmytro Bevzenko; Tetyana Lytvynchuk.
\$20 Martha Noukas; Olha Hirka; Natalia Bardin; Vlodko Hrynyshyn; Nadija Sulykmanov.
\$10 Josephine Kotarba; Justyna Uschak.

Branch 99 collection

- \$100 Fr. M. Myshchuk; Areta & Myron Dytiuk.
\$50 Olha & Elmer Bertsch; Natalia Verzole; Julianne Shepelavey;
\$40 Roman & Stephanie Karpishka; Theodosia Shewchuk;
\$30 Taras & Lesia Myshchuk; Irene Myron; Anna Lozynska;
\$25 Antin Bilynsky; Olha Zendran;
\$20 Luba Kushnir; Theodosia Kushnir; Stanley Moczulski; Mr&Mrs Andrew Demczar; Mr&Mrs Roman Karpishka; Luba Mokey; Mrs. Feuronia Koshykar; Mrs. Ann Kocan; Mrs. Maria Mahychuk; Mrs. K Harasymiak; Ted & Margaret Tedack; Nick & Marika Fil; Anna Romanation.

- \$10 Mr&Mrs Ruping; Michael Zablocky; Mr&Mrs Anthony Pasinella; Maria Levandowska; Alisa Serdyuk.

\$1,403 Branch 124 Valentine's Day Dance collection

Branch 124 carolling collection

- \$250 Yuriy, Irina & Roman Bilokrylyj.
\$240 Stephan & Beverly Boiwka.
\$146 Ihor Khakhoula.
\$146 Donation from Dance Raffle.
\$100 John & Olya Czerkas; Mykhaylo Golovko; Anatoliy & Olha Hohol; Volodymyra Kuziv; Gary & Jan Phillips; Anatol & Irene Popovich; Mikylo Romanchuk; Stefan Rywak; Jaroslaw & Jaroslava Sawka; Marian Serna; Dr. Jorge & Maria Boszko; Bogdan Chernetkiy; Jaroslaw & Patricia Chomanczuk; Dmytro & Irene Cyhaniuk; Anna Gulczewskyj; Vasiliy & Galina Onatsko; Wolodymyr & Stefania Roshetsky;
\$25 Orysia Johnson; Doug & Irene Thompson.
\$20 Maria Bazulak; Roman & Maria Bocznawycz; Sergiy & Olena Boryson; Mykola & Orysia Jakowiw; Igor & Iryna Karavan; Oksana Maksymyuk; Vitalie Nazora; Wolodymyr & Ivanka Pavlyshyn; Walter & Jean Skilnyk.
\$10 Jim & Stephany Leddy; Sid & Dee Shah; Roman & Ulyana Voloshyn.
\$5 Oleg Kytтереba.

Branch 75 Christmas party

- \$100 Audena & Donald Syracuse.

100 дол. Замість квітів на свіжу могилу сл.п. **Мирослава Шмігеля.**

Ляриса і Любомир Зєлики.

50 дол. У світлу пам'ять бл.п. **Мирослава Шмігеля.** Дружині Наді складаю широсердечні співчуття.

Орися Охримович.

50 дол. У світлу пам'ять бл.п. **Наталії Квасниці Титли.** Родині Наталії складаю широсердечні співчуття.

Орися Охримович.

\$50 In memory of **Maria Pidlusky.**

Arne Hungerbuhler.

В пам'ять бл.п. **Марії Підлуської**

250 дол. Лідія Закревська

100 дол. Надя і Мирослав Шмігель

20 дол. В пам'ять бл.п. **Марії Підлуської.**

Надя Савчук.

ЛЮТИЙ 2015

ДАТКИ

35,000 дол. – Федеральна Кредитова Кооператива “Самопоміч” в Нью Йорку уфундувала видання каталогу виставки “Інсценізація українського авангарду 1910 – 1920 років”.

по 1,000 дол. – Марія Томоруг, д-р Юрій і Оксана Тритяк, д-р Володимир і Анна Рак, Андрій і Таїсса Рак, Ярослава Рубель, Оксана Кузьмак, Self Reliance (NJ) Federal Credit Union, Леся Голюка, Марта Салик Яцушко.

750 дол. – Johnson & Johnson Family of Companies matching Mykola Darmochwal and Zoriana Haftkowycz.

250 дол. – Irene Koczczuk.

225 дол. – Зіна Михайличенко.

по 200 дол. – Ірина Куровицька, Hanna Zyruk

по 100 дол. – Марія Томоруг, Нестор Рихтицький, Юрій Левицький, Іван і Христя Макар.

150 дол. – Марія Томоруг.

по 50 дол. – Борис Павлюк, Patricia Moore Brown, Лавра Заїка, Галина і Наталія Припула, Джені Курилик.

по 25 дол. – Алекс і Джоен Качмар, Анна Шепко, Helena M. Thomson, Надія Цьолко, Ірена Пташник, Марія Онишко.

20 дол. – Ivanna Sergeyeva.

по 10 дол. – Волтер і Айлін Чепіжак, Mike Ray.

7 дол. – Andriy Khomenko.

З НАГОДИ

Замість різдвяних дарунків складають свою пожертву 200 дол. – Ірина Руснак, 100 дол. – Андрій і Галя Ганушевські, по 50 дол. – Дарія і Юрій Ганушевський, Александер і Олена Смик.

In honor of Mr. William Dubetz, I am donating \$100.
James Bellicchi.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять чоловіка, бл. п. **Леонарда Бонакорса** складаю 3,000 дол. Христина Бонакорса.

In memory of **Natalia Kaniuga**, we are donating \$75.
Carl & Lorraine Schmidt.

In memory of **Natalia Kaniuga**, we are donating \$50.
Walter & Maryann Lonski.

In memory of **Natalia Kaniuga** I am donating \$50.
Jerilyna Angeli Nicoll.

In memory of **Natalia Kaniuga** I am donating \$25.
Susan Adamson.

In memory of **Natalia Kaniuga** I am donating \$50.
Doris Horbachevsky.

В пам'ять св. п. **Емілії Лопатинської** родина та приятелі складають датки:

по 500 дол. – д-р Остап і Віра Тершаківці, д-р Дора і Богдан Іскало, по 200 дол. – Анісія і Григорій Сергіїв, Марійка Тершаковець, 150.00 дол. – Марія Томоруг, по 100 дол. – Е. Сергіїв, Христина Бонакорса, по 50 дол. – д-р Ігор Бабич, Д і О. Задорожні.

У пам'ять св. п. **Емілії Лопатинської** складаю 200 дол. Тамара Тершаковець.

У пам'ять св. п. **Емілії Лопатинської**, мами Віри Тершаковець, складаю 200 дол.
д-р Роман і Анна Алиськевич.

Замість квітів на свіжі могили найдорожчих матерів наших близьких друзів складаємо дар –

100. дол. св. п. **Емілії Лопатинської**,

мами Віри Тершаковець.

100 дол. св. п. **Марії Абрамюк**,

мами Роксоляни Яримович.

Орест і Ліда Білоуси.

У пам'ять св. п. **Емілії Лопатинської** складають 50 дол. Оксана і Олег Лопатинські.

In memory of **Ann Baraczek**, we are donating \$100.
Matthew & Melina Carnicelli.

In memory of **Anna Maksymowycz** we are donating \$50.
Nicholas & Christine Krawciw.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Ольги Пастернак** складаємо 50 дол.

Анна і Володимир Сафіян.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Ольги Пастернак** складаю 50 дол. Анастасія Гірняк.

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Анни (Гандзі) Качмарської** та в її пам'ять складаємо датки - по 200 дол. – Таня Мельник, Дана і Роман Бойко Пендзій, по 100 дол. – Марія і Гозе Кознарські Касанова, д-р Марія Дицьо.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ.

ALZHEIMER'S DISEASE

by Ihor Magun, MD, FACP

Medicine can do more today than at any other time in history. Indeed, treatments of physical ailments have advanced to such a degree that they are offered to all age groups. As average life expectancy continues to rise, people encounter more severe aging issues. Of particular note are conditions associated with mental decline, such as Alzheimer's. It has been more than a century since this dreaded disease's original discovery, yet we still face it. It was in 1906 that Dr. Alois Alzheimer first noted changes in brain tissue of a woman who had died from an unusual type of mental malady that included symptoms of memory loss, unusual behaviors, and issues with communication. Upon examination of her brain at autopsy, he noted bundles of fibers and many abnormal clumps not found in normal-looking brains. His discovery was the first documentation of the disease and the origin of the chosen name for this condition. These abnormal pathological findings are referred to as amyloid plaques and neurofibrillary tangles.

Alzheimer's disease is the most common cause of dementia in the elderly. The first symptoms usually appear after age 65, but they can also appear at an earlier age. About five percent of men and women ages 65 to 74 have the ailment and nearly half of those aged 85 and older are estimated to have some form of the disease. Epidemiologically, two thirds of patients are female and one third are male in the United States. The higher incidence of the disease in women may be due to the fact that women live much longer than men. Risk factors for Alzheimer's disease include a history of head trauma, smoking (smokers have a two- to fourfold increase in the incidence of the disease), cardiovascular disease, family history, down syndrome, and gene APOE4.

Diagnosis incorporates several tools. Currently, the most definite diagnosis for Alzheimer's disease is made after death when examining the brain for the above-mentioned tangles and clumps, as Dr. Alzheimer did in 1906. However, cognitive tests can provide information on memory, language, and math skills. Other types of tests and scans may be needed to help differentiate from any treatable and manageable disease which has symptoms similar to Alzheimer's. For instance, blood tests are useful in this regard, and radiological modalities utilize scans to rule out any tumors or strokes that mimic Alzheimer's.

New diagnostic criteria divide the disease into stages. The first one is the preclinical stage where mental decline is quite evident to the patient, but he or she can still score normal in cognitive tests. Early signs include repetition of the same questions; difficulty remembering things; losing objects and/or placing them in strange places; and having trouble handling bills and tasks requiring math skills. Later stages include confusion about time, place, and people; forgetting activities of daily living like brushing your teeth or combing your hair; and wandering outside of home and forgetting where one lives.

A condition referred to as mild cognitive impairment can be an early sign of Alzheimer's, but it does not necessarily progress further. Memory issues associated with this impairment include problems with finding the proper words, misplacing objects, and forgetfulness—especially about appointments and meetings of various kinds.

Several medications are available that may improve symptoms. They can delay but not prevent the progression of the disease. They are safe to take and should always be started sooner rather than later. Use of vitamins, over-the-counter medications, and herbal supplements has no proven benefit, but it is not discouraged.

What is helpful in dealing with this disease is addressing issues that can be corrected. Proper and periodical medical evaluations, regular eye examinations, dealing with hearing issues, and the possible use of antidepressants in certain patients are all beneficial. Create a safe environment, and provide advance directives for a living will and power of attorney.

So what can be done for preventing Alzheimer's? Maintaining a healthy lifestyle, challenging yourself mentally, and keeping physically active may reduce your risk for Alzheimer's, but there is no definitive prevention for it. Ongoing research is addressing this and other issues related to the disease. In fact, the National Institutes of Health are recruiting all individuals affected by Alzheimer's as well as healthy volunteers for several clinical trials. Call [1-800-438-4380](tel:1-800-438-4380) or go to <http://www.nia.nih.gov/alzheimers/clinical-trails/> for participation and information about these research studies.

Lastly, the individuals that are affected most by this devastating illness are the spouses, caregivers, and family members. Spousal and caregiver burnout is a real problem and needs to be addressed. The greatest gift that you could give to someone caring for a loved one with Alzheimer's is boundless emotional support and encouragement.

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

Весняна казка

- Чику, коли ми почнемо будувати наше гніздечко? Бачиш, всі пташки вже закінчують свої гніздечка, а ми з тобою ще й не починали. А де я відкладу наші

яєчка- крашаночки, з яких вийдуть наші дітки? - з смутком звернулася горобчиха Чічка до свого горобчика Чика, що безтурботно цвірінкав та ганявся за комахами.

- Що ти переживаєш? Ось синички вже закінчують своє гніздо, то в ньому і житимемо, - настовбурчив Чик своє пір'я, щоб виглядати більшим і грізнішим.

- Але ж то чужа домівка, а приказка говорить, що тільки в своїй хаті - своя правда.

- Ет, не говори. Правда в того, хто сильніший, - відповів Чик і, виждавши, коли синички залишили гніздо, всівся в ньому, запрошуючи до себе Чічку.

На лемент синичок, що не стерпіли несправедливого грабунку, злетілися їхні родичі і почали так скубати Чика, що той довго в кущах дзьобиком пригладжував надскубані пір'їнки. На докори Чічки відповів:

- Я знайшов неподалік нашої галявини в старому дереві дупло. Там ніхто не живе. Я його облаштую, бо роботи там небагато. Вже завтра матимемо домівку. А з тими забіякуватими синичками я ще порахуюся!

Добре напрацювавшись, Чик під вечір вмовстився в дуплі і почав голосно цвірінкати на весь ліс, - хвалитися, що він збудував вже домівку для своєї Чічки та маленьких горобченят, які повинні вилупитися з голубеньких крашаночок, які знесе його Чічка... І раптом його радісну пісню-хвальбу перервали голоси пари жовтодзьобих шпаків:

- Ти чого вгніздився в нашої домівці, яку ми вже два роки тому, як собі придбали? Ану, вимітайся звідси, поки ми тобі добре не всипали на горіхи!

Шпаки були за Чика у два рази більші, навіть, якби він і наїжачив своє пір'ячко, та й дзьобики гостріші мали. То, не чекаючи прочуханки, Чик кулею вилетів з дупла.

На другий день Чічка тихеньким голосочком поскаржилася Чикові, що вже перше яєчко-крашаночка проситься на пухку постіль гніздечка. Чічка могла би і заплакати, але вчасно згадала, що птахи не вміють плакати, то й сліз в їх очах ще ніхто не бачив. Хіба що смуток замість вій закривав пташині очі. Чик хотів щось сказати на своє оправдання, як раптом згадав, що бачив у скелястому березі недокінчене ластів'яче гніздо.

Напевно ластівки десь заблудилися, коли летіли з вирію, або хтось з'їв їх собі, а нам буде користь. А навіть, якщо і прилетять до того зліпленого з глини гніздечка, то я їх не боюся, бо вони менші за мене і дзьобики в них зовсім-зовсім маленькі. Летимо до річки!

І дійсно на селястому березі річки високо над водою притулилося ластів'яче гніздечко. Чик швидко вмовстився в чужій домівці і почав наводити там порядок, викидаючи у воду все, що вважав за непотрібне сміття. Ластівки, що тихим щебетом просили Чика залишити їх домівку, викликали тільки злостиву посмішку в нього, мовляв, і що ви мені можете зробити? Було ваше гніздо, а стало наше.

Але ластівки швиденько почали літати на найближче болото, звідки поверталися кожного разу з грудочкою глини в дзьобиках. Чик сидів і далі в гнізді, не розуміючи того, що ластівки задумали покарати свого кривдника, заліпивши його в гнізді, звідки він вже не міг би ніколи вибратися. Першою на сполох зацвірінкала Чічка, яка була не тільки добрішою, а й розумнішою за Чика. Але що вона могла вдіяти, коли Чик рідко коли прислухався до її порад. На її щастя, над річкою пролітав невеликий співучий пташок щиглик і запищав до Чика:

- Вилась, дурню, поки тебе там не замурували! Бачиш, ще трохи і вже голови твоєї видно не буде.

Оте щигликове «дурню» вмить наповнило образою хоробре і горде серце Чика. Як посмів його отой малюк так обізвати!? Чик напружився і вже з трудом, бо глина почала просихати, вивалився з гнізда. Злетів над річкою, вмовстився на гілочці калини і безтурботно залився веселим цвірінканням. І тут він раптом побачив пару солов'їв, що сиділи у гніздечку на гілочці калини, що злегка погойдувалася на легенькому вітрі.

- Що, Чик, ти так і не знайшов для своїх майбутніх діточок гнізда-домівки? Чи може хотів би нас з солов'їхою вигнати з калини? То не радив би. Ми хоч і родина з вами, горобцями, але у нашому гніздечку, в якому весь час вітерець заколисує наших пташенят як в колисці, ні ти, ні Чічка, ні твої пташенята не втримаються. А як буря нагряне, не дай, Боже, що тоді?

- Якщо ти мені родич, соловейку Золотоголоску, то порадь, що мені робити. Бачиш, гніздо нам вже потрібне, а його за один день не зів'єш...

- Що ж, будеш мати науку на другий рік. А тепер відкинь свою гордість і попроси птахів про допомогу. Ось сорока Білобока принесла на хвості новини з сусіднього села, що люди в ньому готуються завтра святкувати найвеличніше весняне свято на Землі – Великдень. Всі гуртом прибирють свої оселі до свята, допомагають один одному. Хочеш, я за тебе попрошу наших пташок?

На заклик соловейка вмить злетілася лісова пташня. Ластівки носили глину, шпаки та синички сухі гілочки і соломку, щиглики та соловейки пір'ячко і сухий мох. Як тільки наступив вечір, Чик і Чічка вже сиділи у своєму гніздечку, а між ними красувалоя перше голубеньке яєчко-крашаночка.

Як лиш перші промені яскравого Сонечка, яке привітав веселий спів жайворонка, збудили зі сну Землю, до лісу донісся голосний передзвін церковних дзвонів. І злились в єдиному співі людський та пташиний хори у величному святковому Гімні Творцеві, що линув до небес: - **ХРИСТОС ВОСКРЕС!**

Малюнки автора.

Святослав Левицький.

NELL SOSNOWSKY

Nell Sosnowsky had been a member of Olena Teliha Branch 58 in Detroit, MI, since the Branch's founding in 1947 and until Nell's passing on January 5, 2015. As an artist, teacher, and musician, Nell made a great contribution to Branch 58 and the Ukrainian community in Detroit.

Nell was quietly visible attending every Ukrainian event, and her talent in the arts of calligraphy, *pysanky*, and iconography was enjoyed by all of us.

The Ukrainian Village Project in Warren, MI, St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church in West Detroit, and the Ukrainian Cultural Center in Warren, MI, was where Nell and her sisters, Helen Sedorak and Ann Sedorak, served with great dedication.

Nell and her sisters kept all the archives from 1947 until 2012, making approximately twelve albums of pictures and articles of Branch 58 activities as well as events celebrating Ukrainian traditions in the Detroit region. We hope that a personal exhibit can be made out of these materials for the entire Detroit region to enjoy.

Nell cared deeply for children, teaching kindergarten and making costumes for them so that they could enjoy life in times of poverty. She made *pysanky* year-round for family and friends.

Nell's son William and wife Julia and her daughter Marynell expressed their admiration for their mother's talents at the service in her memory. The memorial service, which took place on January 10, 2015, was attended by Marceline Chomiak and Julia Stoiko (Br. 58 co-Presidents), Helen Hryshko (Br. 58 Treasurer) and her husband John Hryshko, and Josephine Bobowski and her daughter Tina of the Detroit Regional Council. The Regional Council President, Irena Petrina, expressed condolences for our loss, and a special program was organized to remember our members who passed away in 2014: Olga Bochnewych, Nell Sosnowsky, and Sophia Philips (sister of Josephine Bobowski, who is our branch's only surviving founding member).

Julia Stoiko,
Branch 58 Co-President

HELEN BRUDNY MELINYSHYN

With deep sorrow, we announce that Helen Brudny Melinyshyn passed away on February 2, 2015. She had been a member of Branch 36 for over 50 years, and for many years, she served as the Branch secretary. Helen was an expert writer of *pysanky* and taught classes at the Nativity BVM Church in Chicago. She donated many of her *pysanky* to the church and to the UNWLA bazaars. Helen's mother, Anna Brudny, was a founding member of Branch 36 in 1932 and its first president.

Luba Nowak, Branch 36

Розалія Гарнавська

ДЗВОНАРИ

Моя земля, мій рідний Край, Вкраїна,
Прекрасна моя рідна сторона,
Загарбників краса її манила,
Століттями уярмлена була.

Ділили, роздирали, розпинали,
Немов вампіри, пили з неї кров,
А діти рідні тяжко умирили
За вірність Батьківщині і любов.

Здавалося, що скрізь страшна руїна,
Що корінь знищено й зело не проросте,
Та стрепенулась і повстала Україна
І прапор Волі нині юнь несе.

Вони його піднесуть над віками,
Бо народилися на вільній вже землі.
Вони не знають, що таке кайдани.
Вони нової ери дзвонари.

Дзвоніть, дзвоніть нехай весь світ почує,
Що ми Народ! Ми були і ми є!
Що кров козацька у серцях нуртує,
Що Україна ще не вмерла і не вмере!

24.08.2011

MASHA ARCHER

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara, CA • 805-884-9997

Available online...

www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

Florida Trunk Shows • Meet the Artist
Salon Margrit • Palm Beach • Feb 19 - 21
Marissa Collections • Feb 24 - 25
Naples • 239.263.4333

This Spring... Saks Fifth Avenue
Palm Desert • Santa Barbara

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Roma Shuhan	– 1st Vice President
Christine Boyko	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Roksolana Misilo	– 4th VP – Public Relations
Iryna Buczkowski	– Recording Secretary
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Zoriana Haftkowycz	– Communication/Media Secretary
Oksana Antonyuk	– Treasurer
Vera N. Kushnir	– Financial Secretary
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large
Oxana Dats	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Lidia Bilous	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Chryzanta Hentisz	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Ola Movchan Novak	– Members-at-Large Chair

REGIONAL COUNCILS

Vera Andrushkiw	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Xenia Rakowska	– New Jersey
Dozia Krislaty	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Co-Liaisons for Branches-at-Large
Olya Czerkas	

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Maria Tomorug	– Member
Renata Zajac	– Member
Jaroslawa Mulyk	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

**СТІПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Взори для вишивання Ірини Сенюк. Серія 7, ст. 11.
Embroidery designs of Iryna Senyk. Series 7, pg. 11.